

**ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ (ΜΑΚΗΣ)
Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

**ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ
ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ**

- Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι οι πιο τέλειες και οι πιο εύκολες του κόσμου
- Η παγκόσμια προσφορά της ελληνικής γλώσσας και της ελληνικής γραφής.
- Οι λόγοι για τους οποίους η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή έγιναν κάποτε διεθνείς, αλλά και για τους οποίους πρέπει να γίνουν και πάλι διεθνείς.

Τα βιβλία του συγγραφέα κ Α. Κρασανάκη για τη γλώσσα και γραφή, σύμφωνα με τις αρ. πρωτ. Γ2/1105/12-2-1992 και Γ1/4/3-2-1992 αποφάσεις του Υπουργού Παιδείας (Ύστερα από πρόταση των Δ/νσεων Σπουδών της Α/βάθμιας και Β/βάθμιας Εκπαίδευσης), έχουν εγκριθεί για αγορά προς εμπλουτισμό των βιβλιοθηκών όλων των Δημοτικών Σχολείων και όλων των Γυμνασίων και Λυκείων της Ελλάδος.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΑΘΗΝΑ»
ΑΘΗΝΑ 2008**

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ**

=====

ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ (ΜΑΚΗ) Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ

(Δ/ντη Υπουργείου Πολιτισμού)

Περιεχόμενα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο	3
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ	3
ΜΕΛΛΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ & ΓΡΑΦΗΣ	3
1. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ & ΓΡΑΦΗΣ.....	3
2. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ & ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ	12
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ^ο	16
ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΓΡΑΦΗ.....	16
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ	16
1. ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	16
2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	18
3. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΜΕ ΑΛΛΕΣ	20
4. ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ..	22
5. ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΓΡΑΦΗ	26
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ^ο	28
ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ	28
ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ	28
ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ	28
1. ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ..	28
2. ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ.....	29
3. ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ - ΓΡΑΦΗ ..	33
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	35
ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:	35

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ

ΜΕΛΛΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ & ΓΡΑΦΗΣ

1. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ & ΓΡΑΦΗΣ

1. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι όχι μόνο από τις παλιότερες του κόσμου ή τουλάχιστον της Ευρώπης, αλλά και η γλώσσα και η γραφή της έκφρασης του ανθρώπινου πνεύματος στις πρώτες μεγάλες στιγμές της δημιουργίας του. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι κεφαλαιώδους σημασίας για τον παγκόσμιο πολιτισμό, γιατί από τη μια χρησίμευσαν στο να εκφράσουν την πιο καλλιεργημένη και την πιο φιλοσοφημένη σκέψη του αρχαίου κόσμου που σήμερα μας καθοδηγεί και από την άλλη γιατί πάνω τους στηρίζονται όχι μόνο η νέα ελληνική γλώσσα και η νέα ελληνική γραφή, αλλά και μια σειρά άλλων γλωσσών και γραφών, όπως η λατινική και οι καλούμενες λατινογενείς γλώσσες και γραφές (ιταλική, αγγλική, γαλλική κ.α.), καθώς και μια σειρά άλλων, όπως οι σλαβικές γλώσσες και γραφές (βουλγαρική, ρωσική κ.α.) κ.α., όπως θα δούμε πιο κάτω, άρα το μεγαλύτερο ποσοστό των σημερινών γλωσσών και γραφών. Δεν υπάρχει γλώσσα σήμερα που να μην έχει ελληνικές λέξεις και γι αυτό και δικαίως πολλοί θεωρούν την ελληνική γλώσσα ως τη μητρική γλώσσα των άλλων. Μεταφράζοντας οι άλλοι λαοί τα αρχαία ελληνικά επιστημονικά, λογοτεχνικά κ.τ.λ. συγγράμματα μετέφεραν στις γλώσσες τους εκτός από το ελληνικό πνεύμα και πάρα πολλές ελληνικές λέξεις. Αμέτρητες είναι οι διεθνείς ελληνικές λέξεις. Η διεθνής αγγλική γλώσσα, για παράδειγμα, χρησιμοποιεί σήμερα πάνω από 50.000 λέξεις, όπως υπολογίζεται, ελληνικής καταγωγής, όπως οι: Ευρώπη - Europe, αλφάβητο - alphabet, Γραμματική- Grammar, συλλαβή - syllabus, γράμμα - grammar, δίφθογγοι - diphthongs, Άγγελος- Angel, Βίβλος- Bible, Βιβλιογραφία- Bibliography...

2. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι αυτές που γέννησαν και ανέπτυξαν τις επιστήμες και τις τέχνες. Ανακαλύπτοντας οι Έλληνες πρώτοι το απλό, όμως τέλειο ελληνικό σύστημα γραφής, όπως θα δούμε πιο κάτω, επομένως έχοντας τη δυνατότητα όχι μόνο να αποταμιεύουν άνετα την εμπειρία τους, αλλά και να τη μελετούν στη συνέχεια, πέρασαν πρώτοι στα γράμματα, στις τέχνες και στις επιστήμες: Όμηρος, Ησίοδος, Ηρόδοτος, Θουκυδίδης, Ηράκλειτος, Δημόκριτος Πλάτωνας, Αριστοτέλης, Αισχύλος, Σοφοκλής, Ευριπίδης,... Τα πρώτα κείμενα Μαθηματικών, Φυσικής, Αστρονομίας, Νομικής, Ιατρικής, Ιστορίας, Γλωσσολογίας κ.τ.λ. γράφτηκαν στην ελληνική γλώσσα και γραφή. Τα πρώτα θεατρικά έργα, καθώς και τα βυζαντινά λογοτεχνικά έργα έχουν γραφτεί στην ελληνική γλώσσα.

3. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι αυτές με τις οποίες δημιουργήθηκαν-εκφράστηκαν οι πρώτοι αξιόλογοι στον κόσμο πολιτισμοί: ο Μινωικός Ελληνικός Πολιτισμός και ο Κλασσικός Ελληνικός Πολιτισμός, καθώς και οι πιο αξιόλογες θρησκείες, δηλαδή αυτή των θεών του Ολύμπου και η Χριστιανική (της Καινής Διαθήκης). Απλώς ο Μινωικός πολιτισμός χρησιμοποίησε την Πελαγική ή άλλως Γραμμική γραφή και ο Κλασσικός τη σημερινή.

4. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι αυτές που βοήθησαν στην αποκρυπτογράφηση πολλών αρχαίων γραφών, επειδή πολλές πινακίδες είχαν γραφεί δίγλωσσα, όπως π.χ. η στήλη της Ροζέτας με ελληνικά και αιγυπτιακά, η επιγραφή Ράμπαδ στο Αλερ με ελληνικά, συριακά και αραβικά, η επιγραφή Αρράν στο Αουράν με ελληνικά και Αραβικά.

5. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή ήταν οι πρώτες που έγιναν διεθνείς, Η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής από τους χρόνους του Μ. Αλέξανδρου (336 – 321 π.Χ.) μέχρι την πτώση της Κωνσταντινούπολης (1.453 π.Χ.), δηλαδή κάπου 1.800 χρόνια. Ελληνικάμίλαγαν και έγραφαν σε όλον τον αρχαίο γνωστό κόσμο: Ρωμαίοι, Εβραίοι, Φοίνικες, Ινδοί, Αφγανοί, Πέρσες, Αιγύπτιοι.... Οι περισσότεροι από τους Ρωμαίους είχαν ελληνική μόρφωση και ήσαν γνώστες της ελληνικής γλώσσας και γι αυτό άλλωστε πολλοί από τους αυτοκράτορες τους εκφωνούσαν τους λόγους τους στο «Αθήναιον» της Ρώμης στα ελληνικά ή έγραφαν τα συγγράμματά τους και στην ελληνική γλώσσα: Μάρκος Αυρήλιος, Κικέρων κ.α. Ομοίως οι απόστολοι: Παύλος, Ιωάννης, Λουκάς και Ματθαίος, όπως και οι περισσότεροι Εβραίοι, είχαν ελληνική μόρφωση και ήταν γνώστες της ελληνικής γλώσσας. Η αιτία άλλωστε και για την οποία οι απόστολοι έγραφαν τα Ευαγγέλια κατευθείαν στην ελληνική γλώσσα, ενώ η παλαιά διαθήκη έγινε γνωστή σε όλο τον κόσμο μόνο μετά τη μετάφρασή της από τους Ο' στην ελληνική.

6. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή, όπως θα δούμε πιο κάτω, είναι οι πιο εύκολες και οι πιο τέλειες του κόσμου.

Επομένως και κατόπιν όλων όσων είδαμε πιο πριν, η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή πρέπει από τη μια να τύχουν της παγκόσμιας προσοχής και προστασίας και από την άλλη να γίνουν και πάλι διεθνείς και οι επίσημες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, ΕΧΟΥΝ ΠΕΙ:

- Μάρκος Τίλλιος Κικέρων (ο επιφανέστερος άνδρας της αρχαίας Ρώμης): «Εάν οι θεοί μιλούν, τότε σίγουρα χρησιμοποιούν τη γλώσσα των Ελλήνων.»
- Γκαίτε (ο μεγαλύτερος ποιητής και πεζογράφος της Γερμανίας): «Άκουσα στον Άγιο Πέτρο της Ρώμης το Ευαγγέλιο σε όλες τις γλώσσες. Η Ελληνική αντήχησε άστρο λαμπερό μέσα στη νύχτα.»
- Claude Fauriel (Κλαύδιος Φωριέλ, Γάλλος Ακαδημαϊκός και ποιητής): «Η Ελληνική έχει ομοιογένεια σαν την Γερμανική, είναι

όμως πιο πλούσια από αυτήν. Έχει την σαφήνεια της Γαλλικής, έχει όμως μεγαλύτερη ακριβολογία. Είναι πιο ευλύγιστη από την Ιταλική και πολύ πιο αρμονική από την Ισπανική. Έχει δηλαδή ότι χρειάζεται για να θεωρηθεί η ωραιότερη γλώσσα της Ευρώπης.»

- Ελεν Κέλλερ (διάσημη τυφλή Αμερικανίδα συγγραφέας): «Αν το βιολί είναι το τελειότερο μουσικό όργανο, τότε η Ελληνική γλώσσα είναι το βιολί του ανθρώπινου στοχασμού.»
- Margarite Yourceyar (Μαργαρίτα Γιουρσέλ, Γαλλίδα συγγραφέας και ακαδημαϊκός): «Αγάπησα αυτή τη γλώσσα την ελληνική για την εύρωστη πλαστικότητα της, που η κάθε της λέξη πιστοποιεί την άμεση και διαφορετική επαφή της με τις αλήθειες και γιατί ό,τι έχει λεχθεί καλό από τον άνθρωπο, έχει ως επί το πλείστον λεχθεί σ' αυτή τη γλώσσα».
- Schiller (Γερμανός ποιητής, ιστορικός και φιλόσοφος): Καταραμένε Έλληνα, τα βρήκες όλα, φιλοσοφία, γεωμετρία, φυσική, αστρονομία' τίποτε δεν άφησες για μας.
- Βολταίρος (Γάλλος διαφωτιστής): «Είθε η Ελληνική γλώσσα να γίνει κοινή όλων των λαών.»
- Γερμανός φιλόλογος E, Norden: «Εκτός από την Κινεζική και την Ιαπωνική, όλες οι άλλες γλώσσες διαμορφώθηκαν κάτω από την επίδραση της Ελληνικής, από την οποία πήραν, εκτός από πλήθος λέξεων, τους κανόνες και την γραμματική.»
- Ο. Βαντρούσκα (καθηγητής Γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης): «Για έναν Ιάπωνα ή Τούρκο, όλες οι Ευρωπαϊκές γλώσσες δεν φαίνονται ως ξεχωριστές, αλλά ως διάλεκτοι μιας και της αυτής γλώσσας, της Ελληνικής.»
- Will Durant (Αμερικανός ιστορικός και φιλόσοφος, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Columbia): «Το αλφάβητο μας προήλθε εξ Ελλάδος δια της Κύμης και της Ρώμης. Η Γλώσσα μας βρήθει Ελληνικών λέξεων. Η επιστήμη μας σφυρηλάτησε μιαν διεθνή γλώσσα διά των Ελληνικών όρων. Η γραμματική μας και η ρητορική μας, ακόμα και η στίξης και η διαίρεσης εις παραγράφους... είναι Ελληνικές εφευρέσεις. Τα λογοτεχνικά μας είδη είναι Ελληνικά – το λυρικό, η ωδή, το ειδύλλιο, το μυθιστόρημα, η πραγματεία, η προσφώνηση, η βιογραφία, η ιστορία και προ πάντων το όραμα. Και όλες σχεδόν αυτές οι λέξεις είναι Ελληνικές.»
- Φρανγκίσκος Λιγκόρα (Ιταλός καθηγητής Πανεπιστημίου και Πρόεδρος της Διεθνούς Ακαδημίας προς διάδοση του πολιτισμού): «Έλληνες να είστε περήφανοι που μιλάτε την Ελληνική γλώσσα ζωντανή και μητέρα όλων των άλλων γλωσσών. Μην την παραμελείτε, αφού αυτή είναι ένα από τα λίγα αγαθά που μας έχουν απομείνει και ταυτόχρονα το διαβατήριό σας για τον παγκόσμιο πολιτισμό.»
- Φρειδερίκος Σαγκρέδο (Βάσκος καθηγητής γλωσσολογίας – Πρόεδρος της Ελληνικής Ακαδημίας της Βασκωνίας): «Η Ελληνική γλώσσα είναι η καλύτερη κληρονομιά που έχει στη διάθεσή του ο άνθρωπος για την ανέλιξη του εγκεφάλου του. Απέναντι στην Ελληνική όλες, και επιμένω όλες οι γλώσσες είναι ανεπαρκείς.» «Η

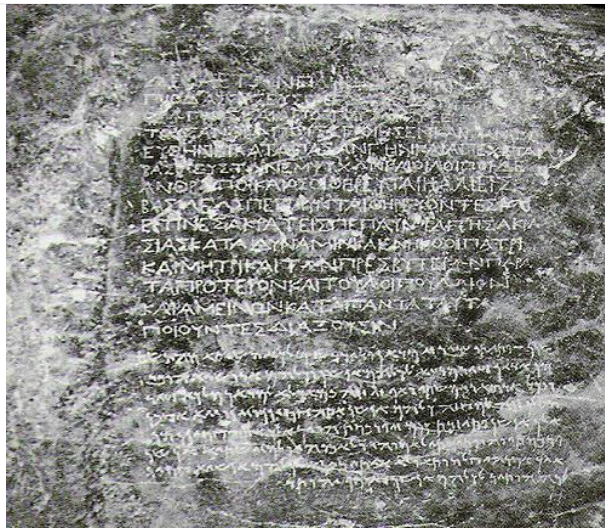
αρχαία Ελληνική γλώσσα πρέπει να γίνει η δεύτερη γλώσσα όλων των Ευρωπαίων, ειδικά των καλλιεργημένων ατόμων.» «Η Ελληνική γλώσσα είναι από ουσία θεϊκή.»

- Ζακλίν Ντε Ρομιγύ (Γαλλίδα Ακαδημαϊκός και συγγραφέας): «Η αρχαία Ελλάδα μας προσφέρει μια γλώσσα, για την οποία θα πω ότι είναι οικουμενική.» «Όλος ο κόσμος πρέπει να μάθει Ελληνικά, επειδή η Ελληνική γλώσσα μας βοηθάει πρώτα από όλα να καταλάβουμε την δική μας γλώσσα.»

Αιγυπτιακή
επιγραφή σε ελληνικά
και ιερογλυφικά
ελληνιστικών χρόνων,
επί βασιλιά
Πτολεμαίου (Μουσείο

Αλεξάνδρειας)

Καρμούλ, 300
π.Χ., αναθηματική
πλάκα σε Ελληνικά και
Αραμαϊκά.

ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ο πρώην πρωθυπουργός και καθηγητής Ξενοφών Ζολώτας είχε εκφωνήσει δύο λόγους στην Ουάσιγκτον (στις 26 Σεπτεμβρίου 1957 και στις 2 Οκτωβρίου 1959), οι οποίοι έμειναν μνημειώδεις (από το διεθνή τύπο χαρακτηρίστηκε «**Γλωσσικός Άθλος - Glossic Athlos!**»). Αιτία ως προς αυτό δεν ήταν μόνο το περιεχόμενό τους αλλά και η γλώσσα τους. Υποτίθεται ότι η γλώσσα των λόγων ήταν η αγγλική. Κατ' ουσία όμως, με

την αφαίρεση λίγων συνδέσμων, άρθρων και προθέσεων η γλώσσα είναι η Ελληνική. Το ακροατήριό του αποτελούσαν οι σύνεδροι της Διεθνούς Τράπεζας Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης και δεν αντιμετώπισαν τότε κανένα πρόβλημα στην κατανόηση του προφορικού κειμένου που ανέγνωσε ο Έλληνας καθηγητής.

I. Ο λόγος της 26 Σεπτεμβρίου 1957

«Kyrie, I eulogise the archons of the Panethnic Thesaurus and the Ecumenical Trapeza for the orthodoxy of their axioms, methods and policies, although there is an episode of cacophony of the Trapeza with Hellas. With enthusiasm we dialogue and synagonize at the synods of our didymous organizations in which polymorphous economic ideas and dogmas are analyzed and synthesized. Our critical problems such as the numismatic plethora generate some agony and melancholy. This phenomenon is characteristic of our epoch. But, to my thesis, we have the dynamism to program therapeutic practises as a prophylaxis from chaos and catastrophe. In parallel, a panethnic unhyprocritical economic ethnergy and charmonization in a democratic climate is basic. I apologize for my ecentric monologue. I emphasize my eucharisties to you, Kyrie, to the eugenic and generous American ethnos and to the organizers and the protagonists of this amphictiony and the gastronomic symposia».

Στα ελληνικά: «Κύριοι, Ευλογώ τους άρχοντες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και την Οικουμενική Τράπεζα για την ορθοδοξία των αξιωμάτων, μεθόδων και πολιτικών, παρά το γεγονός ότι υπάρχει ένα επεισόδιο κακοφωνίας της Τράπεζας με την Ελλάδα. Με ενθουσιασμό διαλεγόμαστε και συναγωνιζόμαστε στις συνόδους των διδύμων Οργανισμών των οποίων τις πολύμορφες οικονομικές ιδέες και δόγματα αναλύουμε και συνθέτουμε. Τα κρίσιμα προβλήματά μας όπως η νομισματική πληθώρα παράγουν κάποια αγωνία και μελαγχολία. Αυτό το φαινόμενο είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας. Αλλά, η θέση μου είναι ότι έχουμε τον δυναμισμό να προγραμματίσουμε θεραπευτικές πρακτικές σαν μέτρο προφύλαξης από το χάος και την καταστροφή. Παράλληλα μια παγκόσμια ανυπόκριτως οικονομική συνέργεια και εναρμόνιση σε ένα δημοκρατικό κλίμα είναι βασική. Απολογούμαι για τον εκκεντρικό μου μονόλογο. Εκφράζω με έμφαση την ευχαριστία μου σε εσένα Κύριε, στο ευγενικό και γενναιόδωρο Αμερικανικό Έθνος και στους οργανισμούς και πρωταγωνιστές της Αμφικτιωνίας και του γαστρονομικού Συμποσίου.»

II. Ο λόγος της 2ας Οκτωβρίου 1959

Kyrie, It is Zeus' anathema on our epoch and the heresy of our economic method and policies that we should agonize the Scylla of numismatic plethora and the Charybdis of economic anaemia. It is not my idiosyncrasy to be ironic or sarcastic but my diagnosis would be that politicians are rather cryptoplethorists. Although they emphatically stigmatize numismatic plethora, they energize it through their tactics and

practices. Our policies should be based more on economic and less on political criteria. Our gnomon has to be a metron between economic strategic and philanthropic scopes. In an epoch characterized by monopolies, oligopolies, monopolistic antagonism and polymorphous inelasticities, our policies have to be more orthological, but this should not be metamorphosed into plethorophobia, which is endemic among academic economists. Numismatic symmetry should not antagonize economic acme. A greater harmonization between the practices of the economic and nomismatic archons is basic. Parallel to this we have to synchronize and harmonize more and more our economic and numismatic policies panethnically. These scopes are more practicable now, when the prognostics of the political end economic barometer are halcyonic. The history of our didimus organization on this sphere has been didactic and their gnostic practices will always be a tonic to the polyonymous and idiomorphous ethnical economies. The genesis of the programmed organization will dynamize these policies. Therefore, I sympathize, although not without criticism one or two themes with the apostles and the hierarchy of our organs in their zeal to program orthodox economic and nomismatic policies. I apologize for having tyrannized you with my Hellenic phraseology. In my epilogue I emphasize my eulogy to the philoxenous aytochtans of this cosmopolitan metropolis and my encomium to you Kyrie, the stenographers.

Στα ελληνικά: «Κύριοι, Είναι "Διός ανάθεμα" στην εποχή μας και αίρεση της οικονομικής μας μεθόδου και της οικονομικής μας πολιτικής το ότι θα φέρναμε σε αγωνία την Σκύλλα του νομισματικού πληθωρισμού και τη Χάρυβδη της οικονομικής μας αναιμίας. Δεν είναι στην ιδιοσυγκρασία μου να είμαι ειρωνικός ή σαρκαστικός αλλά η διάγνωσή μου θα ήταν ότι οι πολιτικοί είναι μάλλον κρυπτοπληθωριστές. Αν και με έμφαση σιγματίζουν τον νομισματικό πληθωρισμό, τον ενεργοποιούν μέσω της τακτικής τους και των πρακτικών τους. Η πολιτική μας θα έπρεπε να βασίζεται περισσότερο σε οικονομικά και λιγότερο σε πολιτικά κριτήρια. Γνώμων μας πρέπει να είναι ένα μέτρο μεταξύ οικονομικής στρατηγικής και φιλανθρωπικής σκοπιάς. Σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από μονοπώλια, ολιγοπώλια, μονοπωλιακό ανταγωνισμό και πολύμορφες ανελαστικότητες, οι πολιτικές μας πρέπει να είναι πιο ορθολογιστικές, αλλά αυτό δεν θα έπρεπε να μεταμορφώνεται σε πληθωροφοβία, η οποία είναι ενδημική στους ακαδημαϊκούς οικονομολόγους. Η νομισματική συμμετρία δεν θα έπρεπε να ανταγωνίζεται την οικονομική ακμή. Μια μεγαλύτερη εναρμόνιση μεταξύ των πρακτικών των οικονομικών και νομισματικών αρχόντων είναι βασική. Παράλληλα με αυτό, πρέπει να εκσυγχρονίσουμε και να εναρμονίσουμε όλο και περισσότερο τις οικονομικές και νομισματικές μας πρακτικές πανεθνικώς. Αυτές οι θεωρήσεις είναι πιο εφαρμόσιμες τώρα, όταν τα προγνωστικά του πολιτικού και οικονομικού βαρομέτρου είναι αλκυονίδων ημερών αίθρια. Η ιστορία της δίδυμης οργάνωσης σε αυτήν την σφαίρα είναι διδακτική και οι γνωστικές τους εφαρμογές θα είναι πάντα ένα τονωτικό στις πολυώνυμες και ιδιόμορφες εθνικές οικονομίες. Η γένεση μιας προγραμματισμένης οργάνωσης θα ενισχύσει αυτές τις πολιτικές. Γι'

αυτόν το λόγο αντιμετωπίζω με συμπάθεια, αλλά όχι χωρίς κριτική διάθεση, ένα ή δύο θέματα με τους αποστόλους της ιεραρχίας των οργάνων μας στον ζήλο τους να προγραμματίσουν ορθόδοξες οικονομικές και νομισματικές πολιτικές. Απολογούμαι που σας τυράννησα με την ελληνική μου φρασεολογία. Στον επίλογό μου δίνω έμφαση στην ευλογία μου, προς τους φιλόξενους αυτόχθονες αυτής της κοσμοπολίτικης μητρόπολης καθώς και το εγκώμιό μου προς εσάς, κύριοι στενογράφοι».

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

A. abyss, academy, acme = ακμή, δόξα, acrobat, acropolis, aegis, aerial, aerodrome, aeronautics, aeroplane, aesthetic, air, all, allegory, allergy, alphabet, amalgam, ambrosia, amethyst, amnesia, amphibian, amphitheatre, amphora, anachronism, anaemia, anagram, analogy, analysis, anarchism, anathema, anatomy, angel, anomalous, antagonism, anorexia, anthology, anticyclone, aorta, apathetic, aphorism, apocalypse, apologise, apoplexy, apostasy, apostle, apostrophe, apothecary, archaeology, archbishop, archdeacon, archipelago, architect, arctic, aristocratic, arithmetic, aroma, arsenic, asbestos, ascetic, asphyxia, asthma, astrology, astronaut, astronomy, asylum, atheism, athlete, atmosphere, atom, atrophy, aura, austere authentic, autobiography, autocrat, automatic, autograph, autonomous, autopsy, axiom.

B. bacterium, baptism, barbarian, baritone, barometer, basic, basil, bathos, basis, Bible, bibliography, bigamy, biochemistry, biography, biology, biplane, blasphemy, botany.

C. call = καλώ, calando, callus, calyx, canon, captain, card, cartography, castor, cataclysm, catacombs, catalogue, catalyst, catapult, cataract, catarrh, catastrophe, catechism, category, cathedral, cathode, catholic, caustic, cell, cemetery, cenotaph, centre, ceramic, chameleon, chaos, character, chart, chasm, chimera, chiropractor, choir, chiropodist, chord choreography, chorus, Christ, chromatic, chromosome, chronic, chronicle, chronological, chronometer, chrysalis, chrysanthemum, cinema, cirrhosis, claustrophobia, cleric, climacteric, climate, climax, clinic, code, colossal. Comedy, comic, comma, cosmos, cosmetic, cosmonaut, cost, crisis, criterion, criticism, crypt, crystal, cybernetics, cycle, cyclone, cyclopaedia, cyclotron, cylinder, cymbal, cynic, cyst. Κύβος- Cube..

D. deacon = διάκων, decade, Decalogue, delta, demagogic, democracy, demography, demon, demotic, dermatology, diabetes, diabolic, diadem diaeresis (διαλυτικά), diagnosis, diagonal, diagram, dialect, dialogue, diameter, diamond, diaphanous, diaphragm, diatribe, dichotomy, dictator, didactic, diet, dilemma, dinosaur, dioxide, diorama, diphtheria, diphthong, diploma, diplomat, disaster, disc, dolphin, dose, double, draconian, dragon, drama, drastic, dynamic, dynamite, dynasty, dyspepsia, disharmony...

E. eccentric, ecclesiastic, echo, eclectic, eclipse, ecology, economic, ecstasy, ecumenical, ecumenical, eczema, egoism, elastic, electric, elegiac, elephant, elliptic, emblem, embryo, emetic, emphasis, empiric,

emporium, encyclopaedia, endemic, energy, enigma, enthrone, enthusiasm, entomology, enzyme, ephemeral, epidemic, epigram, epilepsy, epilogue, epiphany, episode, epistle, epistyle, epitaph, epithet, epitome, epoch, erotic, esoteric, ether, ethic, ethnic, ethos, etymology, eucalyptus, Eucharist, eugenics, eulogize, eunuch, euphemism, euphony, euphoria, Eurasia, eureka, evangelic, exodus, exorcize, exotic.....

F. fable=φαύλος-μύθος, fanatic, fantasy, father, frenetic=φρενήρης.....

G. galaxy, gastronomy, general, genesis, genus, genitive = γενική, George, geo, geography, geometry, geocentric, geophysics, geopolitics, geology, geometry, gerontology, gigantic, glycerine, gyro, grammatical, grammar, grammatical, gramophone, graphic, gymnasium, Gregorian, gynaecology.....

H. hagiology, halcyon = αλκυών, harmony = αρμονία, hecatomb, hectare, hedonism, hegemony, helicopter, heliotrope, helium, helot, hemisphere, haemorrhage=αιμορραγία, haemorrhoids, hepatitis, heretic, hermaphrodite, hermetic, hermit, hero, heroin, Hesperus, heterodox, heterogeneous, heterosexual, hexagon, hexameter, hierarchy, hieroglyph, hilarious, hippopotamus, hippodrome, history, holocaust, holograph, homeopathy, homogeneous, homonym, homophone, hour = ώρα, (χώρα), horizon, hymen, hyperbole, hypnosis, hypocrisy, hypotenuse, hysteria, homosexual, horde, horizon, hormone, hour, hydrostatics, hydrophobia, hyena, hygiene, hymn, hypertrophy, hypochondria, hypodermic, hypothesis.

I. iamb, icon, iconoclast, idea, ideogram, ideology, idiot, idiolect, idiom, idiosyncrasy, *Είδωλο- Idol*, idyllic, ironic, isobar, isosceles, isotope, isthmus.

K. kaleidoscope, kilo, kilocycle, kilogram, kilometre, kilolitre, kinetic, kleptomania.....

L. Labyrinth, laconic, laic, lachrymal =δακρυμα, larynx, lava, lesbian, lethargy, leukaemia, λεξικό - Lexicon, lexical, lithography, logarithm, logic, logistics, lynx, lyre, lyric

M. machine (μηχανή), macrobiotic, macrocosm, magic, magnet, mania, mathematics, mechanic, medal, megacycle, megalith, megalomania, megaphone, megaton, meiosis, melancholia, melodic, melodrama, meningitis, menopause, metabolism, metallic, metallurgy, metamorphosis, metaphor, metaphysics, meteor, meteorite, meteorology, meter, metre, metric, metronome, metropolis, miasma, microbe, microbiology, microelectronics, micrometer, micron, microorganism, microphone, microscope, mimeograph, mimetic, monarch, monastery, monogamy, monogram, monolith, monologue, monomania, monoplane, monopoly, monosyllable, monotheism, monotone, morphology, museum, music, myopia, myriad, mysterious, mystic, myth.....

N. narcissism, narcotic, nautical, nautilus, necromancy, necropolis, nectar, nemesis, Neolithic, neologism, neon, news, nerve, neoplasm, nephritis, neurosis, neuralgia, neurasthenia, nominative nostalgia, numismatic, nymph.news (nea)

O. oasis, ocean, octagon, octane, octave, octogenarian, octopus, ode (ωδή), odyssey, oesophagus, Oedipus complex, orgy, oligarchy, Olympiad, Olympic, onomatopoeia, ontology, ophthalmic, optic (optimist, option), orchestra, orchid, organ, organic, organism, organize, orgasm, orphan, orthodox, orthographic, orthopaedic, osteopath, ouzo, oxide, oxygen.

P. pachyderm, pagan=παγανιστής-ειδωλόλατρης, Paleolithic, paleontology, palm, panacea, panchromatic, pancreas, pandemic, pandemonium, panegyric=πανηγυρική ομιλία, panic, panoply, panorama, pantehnicon, pantheism, pantheon, panther, parabola=παραβολή, paradigm, paradox, paragon=παράγων-υπόδειγμα, paragraph, parallel, paralysis, paranoia, paraphrase, paraplegia, parasite, paratyphoid, parenthesis, pariah=παρίας, parody, paroxysm, patter, pathetic, pathology, pathos, patriarch, patriot, patronymic, pedagogue, pederasty, pediatrics, pedometer=βηματομετρητής, pentagon, pentameter, Pentateuch, pentathlon, Pentecost, Pepsis, perihelion=περιήλιο, perimeter, period, peripatetic, periphrasis, periphery, periscope, peristyle, peritonitis, petal=πέταλο άνθους, phalanx, phallus=φαλλός, phantasm, pharmacology, pharmacy, pharynx, phase, phenomenon, philanthropy, philately, philharmonic, philology, philosophy, philter, phlebitis, phlegm, phobia, phoenix, phone, phoneme=φώνημα, phonetic, phonograph, phonology, phosphorous, photo, photoelectric, photogenic, photograph, photolithography, photometer, phrase, phrenology, phthisis, physics, physiognomy, physiology, physiotherapy, planet, plasma, plasma, plastic, plectrum=πλήκτρο, pleonasm, plethora, plural, πλήθος, πληθυντικός, πειρατής - Pirate, plutocracy, plutonium, pneumatic, pneumonia, pole=πόλος, polemic, policy, police, politics, polyandry, polygamy, polyglot, polygon, polymorphous, polyphony, polypus, polysyllable, polytechnic, polytheism, porn, practice, pragmatism, presbyter, prism, problem, prognosis, πρόγραμμα - program, programmer, prologue, prophecy, prophylactic, proscenium=προσκήνιο, proselyte, prosody, protagonist, protocol, proton, protoplasm, protozoa, prototype, psalm, pseudonym, psyche, psychedelic, psychic, psychoanalysis, psychology, psychopath, psychosis, psychotherapy, pterodactyl, pylon=πυλώνας, pyramid, pyre=πυρά, pyrites, pyrotechnics=πυροτέχνημα, python.....

Q = k: qoppa - Kappa ...

R. radio, Reyna, rhyme, rhythm.....

S. sandal, sarcasm, sarcastic, sarcophagus, sardonic, satyr, scene, skeptic, schematic, schism, schizophrenia, scholar, scholastic, school, scoria, scorpion, Scylla, seismic, semantic, semaphore=σηματοφόρος, septicemia=σηψαιμία, serial, sir, solecism=σολοικισμός, sophism, spasm, sphinx, stadium, stalactite, stalagmite, star, static, statistics, stereophonic, stereoscopic, sternum, stigma, stoic, stomach, strategy, stratagem, stratosphere, streptococcus, streptomycin, strophe, sycophant, syllogism, syllable, symbol, symmetry, sympathetic, symphony, symposium, symptom, synagogue, synchronize, syncope, syndrome, synod, synonym, synopsis, syntax, synthesis, syphilis, symptom, syringe, system.....

T. tactic, talent, tantalize = Τάνταλος, tartar, tautology, taxidermy, technique, technocracy, technology, telegram, telegraph, telemetry, teleology, telepathy, telephone, telephoto, telescope, theatre, theism, theme, theocracy, theology, theorem, theoretic, theory, theosophy, therapeutic, therapy, thermo, thermal, thermion, thermometer, thermos, thesaurus, thesis, tone, topography, Trapeze, tragedy, tragicomedy, tremor, trigonometry, trilogy, tripod, trireme = τριήρη, triple, trophy, tropic, typhoon, τυπο, typical, typography, tyranny.....

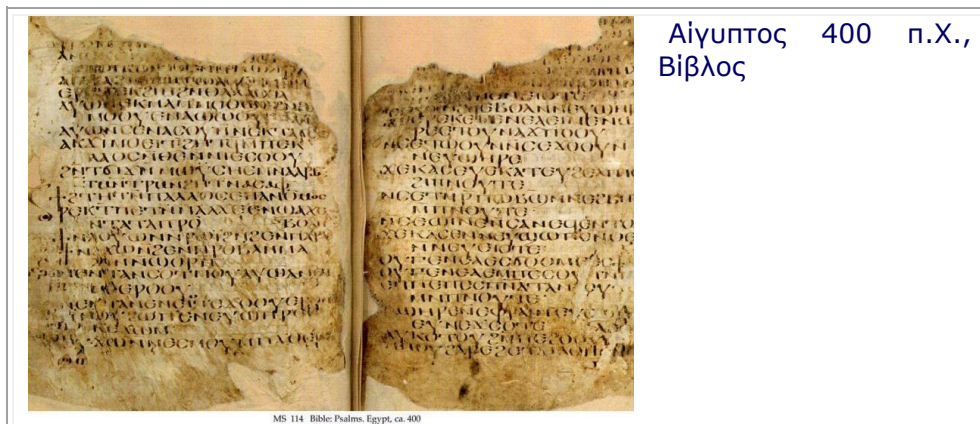
U. unanimous, anonymous, Uranus, uranium, utopia.....

V = W = Β(β): basic, barbarian..

X. xenophobe, xylophone, xenia, xenon

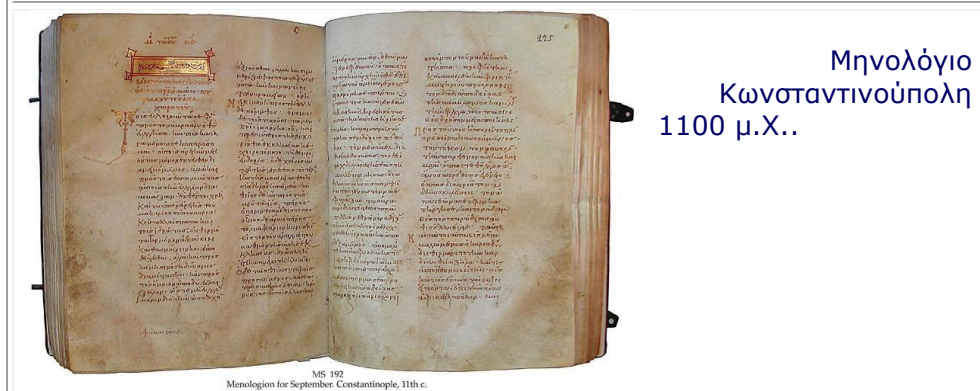
y. xenophobia, hypo - hyper , super = υπό - υπέρ.....

Z. Zeus = Ζευς, zephyr, zeugma, zodiac, zone, zoology....

Αίγυπτος 400 π.Χ.,
Βίβλος

MS 114 Bible: Psalms. Egypt, ca. 400

Μηνολόγιο
Κωνσταντινούπολη
1100 μ.Χ..

MS 192
Menologion for September. Constantinople, 11th c.

2. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ & ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Κάποιοι ζητούν να καταργηθεί η ελληνική γραφή, επειδή θεωρούν ότι είναι πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της και να καθιερωθεί το λατινικό αλφάβητο ή να δημιουργηθεί ένα νέο σύστημα γραφής που να έχει τόσα γράμματα όσο και οι φθόγγοι.

Ωστόσο αυτό είναι κακοήθεια, επιπόλαια εκτίμηση, γιατί σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν πάρα πολλές ομόηχες λέξεις, οι οποίες σχηματίζονται με την κλίση και παραγωγή τους, οπότε δεν είναι δυνατόν να καθιερωθεί σκέτα φθογγική γραφή, γιατί τότε θα γίνονται συνέχεια παρανοήσεις με αυτές τις ομόηχες λέξεις, πρβ π.χ.: στην ελληνική: «ψιλι» = ψηλή & ψηλοί & ψιλοί & ψιλή... στην αγγλική: «του» = to & too & two... «ι παραγωγι» = οι παραγωγοί και η παραγωγή..... Αυτό το πρόβλημα είχαν προσέξει οι αρχαίοι, Έλληνες και ξένοι, και προ αυτού επινόησαν διάφορα τεχνάσματα, και από τα οποία το πιο τέλειο και το πιο εύκολο τέχνασμα είναι το ελληνικό σύστημα γραφής, όπως θα δούμε πιο κάτω, και σ' αυτό στηρίζεται η λατινική γραφή και σ' αυτή η αγγλική, η γαλλική, η γερμανική κ.α., πρβ π.χ.: Γραικία > Graecia, Ιταλία > Italia,..... Η ελληνική γραφή, όπως θα δούμε πιο κάτω, είναι η πιο τέλεια και η πιο εύκολη του κόσμου, αρκεί να τη διδαχτεί κάποιος όπως πρέπει, να καταλάβει τη φιλοσοφία και την τεχνική της. Άμα δεν ξέρεις π.χ. τους κανόνες με τους οποίους μπαίνουν στην ελληνική γραφή τα ομόηχα γράμματα Ω(ω) και Ο(ο), Ι(ι) και Υ(υ) και Η(η) και ΟΙ(οι)....., σου φαίνεται λαβύρινθος, ενώ είναι απλά τα πράγματα (Περισσότερα βλέπε πιο κάτω).

Κάποιοι άλλοι ισχυρίζονται ότι η ελληνική γλώσσα κινδυνεύει είτε να αλλοιωθεί είτε να συρρικνωθεί, λόγω της ένταξης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και λόγω της συγκυρίας της παγκοσμιοποίησης, της τεχνολογικής εποχής που ζούμε, καθώς και της ραγδαίας εξάπλωσης και εδραίωσης του διαδικτύου ως ενός ακόμα μέσου επικοινωνίας και στο οποίο χρησιμοποιούνται πάρα πολλές ξένες λέξεις, ιδίως αγγλικές, και συνεπώς χρειάζεται να παρθούν δραστικά μέτρα, μεταξύ των οποίων και της γλωσσικής αστυνόμευσης, για να προστατευτεί. Λένε επίσης ότι η ραγδαία εξάπλωση και εδραίωση του διαδικτύου ως ενός ακόμα μέσου επικοινωνίας όπου η πλειοψηφία των ηλεκτρονικών σελίδων χρησιμοποιούν την αγγλική γλώσσα, καθιστούν την ελληνική γλώσσα ολοένα και πιο ευάλωτη και συνεπώς κινδυνεύει να συρρικνωθεί ή να αλωθεί από τις ξενόφερτες λέξεις και απ' αυτό να χάσει τη συνοχή, το μεγαλείο και την εκφραστικότητά της. Το ελληνικό λεξιλόγιο υπομονεύεται από την αθρόα εισαγωγή αγγλικών όρων και εκ τούτου η ελληνική γλώσσα κινδυνεύει να περιπέσει σε απλοποίηση, εκφυλισμό και τελικά σε αχρησία. Και αν γίνει αυτό, η Ελλάδα θα πάψει να παράγει πολιτική σκέψη και φιλοσοφία..

Ο προβληματισμός αυτός έχει μια βάση, όμως πρέπει να έχουμε υπόψη και τα εξής:

1) Παλιότερα, επειδή η αγγλική γλώσσα και η αγγλική γραφή είναι δύσκολες στην εκμάθησή τους, κάποιοι δημιούργησαν κάποιες τεχνητές γλώσσες και τεχνητές γραφές (Εσπεράντο κλπ) που στηρίζονταν στη φθογγική γραφή και σε κάποιες επιλεγμένες άκλιτες λέξεις, ώστε να γίνει εύκολη η συνεννόηση μεταξύ ανθρώπων που μιλούν διαφορετικές φυσικές γλώσσες, όπως έλεγαν οι δημιουργοί τους, που όμως απέτυχαν

παταγωδώς. Και αυτό γιατί δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. (Περισσότερα βλέπε πιο κάτω).

2) Η ελληνική γλώσσα, όπως επίσης θα δούμε πιο κάτω, είναι η πιο τέλεια τους κόσμου. Απλά έχει δύσκολη κλίση, όμως αυτό της δίδει τεράστια εκφραστική και παραγωγική ικανότητα, κάτι που το στερούνται οι άλλες οπότε αναγκάζονται να δανείζονται λέξεις από άλλες γλώσσες και έτσι το λεξιλόγιό τους καθίσταται δύσκολο στην κατανόηση και εκμάθησή του (δεν είναι εύκολο να απομνημονεύσεις χιλιάδες λέξεις που δεν σχετίζονται ριζικά, δηλαδή όταν δεν έχουν κοινό θέμα ή κοινή ρίζα). Οι πιο πολλές από τις διεθνείς λέξεις που υπάρχουν σήμερα στις διάφορες γλώσσες είναι ελληνικές και αυτό όχι γιατί κάποτε οι Έλληνες ήταν πιο πολύ αναπτυγμένοι ή τουλάχιστον όχι μόνο αυτό, αλλά γιατί η ελληνική γλώσσα έχει ικανότητα να παράγει λέξεις, επειδή εκεί οι λέξεις αποτελούνται-παράγονται από συστατικά στοιχεία (κατάληξη, θέμα, ρίζα, τόνος κλπ), π.χ. καλ-ός,ή,ό, καλ-ύτερ-ος,η,ο, κάλος και καλός, καλ-ώ,είς..... και δεν είναι συγκεκριμένοι συνδυασμοί φθόγγων, τυχαίοι ή μη. που συνδέονται με μια έννοια, όπως συμβαίνει στις άλλες γλώσσες, πρβ π.χ. στην αγγλική good = καλ-ός,ή,ό,ο.... Τις περισσότερες από τις διεθνείς ονομασίες τις έχουν φτιάξει οι άνθρωποι των γραμμάτων με ελληνικά ή λατινικά λεξικά συστατικά στοιχεία (θέμα, κατάληξη), όπως π.χ. οι: *telephone* - *τηλέφωνο* («τήλε + φωνή»), *prototype* - *πρωτοτυπία* (πρώτος + τύπος), *αεροπλάνο* (*αέρας* - *πλάνο*, *πλανεύομαι*) κ.τ.λ.

3) Τα greeklihs ήταν κάποτε μια ανάγκη της στιγμής. Δηλαδή, επειδή οι υπολογιστές μέχρι πρότινος δεν αναγνώριζαν τους ελληνικούς χαρακτήρες, επινοήθηκαν τα greeklihs. Σήμερα, επειδή η τεχνολογία επέτρεψε τη χρήση γλωσσικών χαρακτήρων για όλες τις γραφές, συμπεριλαμβανομένων και των χαρακτήρων του ελληνικού αλφάβητου, δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να χρησιμοποιούνται τα greeklihs. Όσοι συνεχίζουν να τα χρησιμοποιούν, δημιουργούν πρόβλημα όχι στη γλώσσα και στη γραφή, αλλά στους ίδιους τους εαυτούς τους. Θα ξεχάσουν να χρησιμοποιούν σωστά την κανονική τους γραφή και έτσι δε θα μπορούν κάποια στιγμή να κάνουν ούτε μια αίτηση.

4) Το να χρησιμοποιούμε ξένες λέξεις, ενώ υπάρχουν αντίστοιχες εθνικές, δεν είναι σωστό, γιατί αφενός πολλοί δεν θα μας καταλαβαίνουν και αφετέρου είναι και κάτι μη αισθητικά ωραίο.

5) Ξένες λέξεις υπάρχουν σε όλες τις γλώσσες και μάλιστα αποτελούν τη μεγάλη πλειοψηφία. Απλά φαίνεται το αντίθετο, επειδή οι ξένες λέξεις σε μια γλώσσα δεν μπαίνουν την ίδια στιγμή, αλλά σιγά-σιγά, οπότε τις παλιές ξένες λέξεις μετά από καιρό (αφού πάθουν και μικρή παραποίηση στα τοπικά πλαίσια) τις κάνουμε δικές μας. Και είναι πιο πολλές οι ξένες λέξεις σε κάθε γλώσσα λόγω του εμπορίου (που μεταφέρει ή ονοματίζει τα διάφορα προϊόντα και τα ονόματά τους), της γεωγραφίας (που κάνει γνωστά παντού τα ονόματα των διαφόρων πόλεων, βουνών, πεδιάδων, ιστορικών προσώπων, φυτών... κ.τ.λ., πρβ π.χ. ότι Κρήτη λένε οι Έλληνες, Crete οι Άγγλοι, Kreta οι Γερμανοί κ.τ.λ.) της θρησκείας (που επιβάλλει όρους, ονόματα κλπ στην επικράτεια της), αλλά και των τεχνών και επιστημών, για τον ίδιο λόγο.

6) Καμιά γλώσσα δεν κινδυνεύει από μια ισότιμη ένωση κρατών, εκτός και αν η ένωση αυτή, υποχρεώσει τους γονείς και τα σχολεία όλων των κρατών μελών της να διδάσκουν μόνο μια συγκεκριμένη γλώσσα και μια συγκεκριμένη γραφή. Στη βυζαντινή αυτοκρατορία καμία γλώσσα δεν εξαφανίστηκε. Απλά κέρδισε κάπως η ελληνική, επειδή είναι η πιο τέλεια. Η γλώσσα και η γραφή δεν είναι κάτι το έμφυτο, αλλά το επίκτητο. Είναι κάτι που το κάθε παιδί μαθαίνει λίγο μετά τη γέννησή του (μόλις αρχίσει και καταλαβαίνει) και από το άμεσο περιβάλλον του (γονείς, συγγενείς, σχολείο κ.τ.λ.) και όχι όταν μεγαλώσει. Αυτός είναι και ο λόγος που κάθε άνθρωπος μιλά γλώσσα ανάλογη με το περιβάλλον του. Επίσης χειρίζεται τη γλώσσα ανάλογα με το αν τη διδάχτηκε σωστά ή λανθασμένα. Επομένως, αν οι γονείς και το σχολείο διδάσκουν όπως πρέπει την ελληνική γλώσσα και την ελληνική γραφή στα παιδιά, δημιουργείται στέρεα βάση και έτσι δεν απαιτείται καμιά λήψη μέτρων για την προστασία μια γλώσσας, γραφής ή δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για την άλωση ή αλλοίωσή της από τις ξένες. Η μητρική γλώσσα - σχολική διδασκαλία είναι το παν.

7) Είναι γεγονός ότι η θρησκεία έχει παίξει σημαντικό ρόλο στις διαφορές γλώσσες και στις διάφορες γραφές. Για παράδειγμα οι καθολικοί στο θρήσκευμα (Ιταλοί, Άγγλοι, Γάλλοι κ.τ.λ.) γράφουν με το λατινικό αλφάβητο, έχουν ονόματα αγίων της καθολικής εκκλησίας κ.τ.λ., ενώ οι Ορθόδοξοι (Έλληνες, Σλάβοι κλπ) με το ελληνικό ή το κυριλλικό αλφάβητο. Ομοίως οι μουσουλμάνοι (Άραβες, Πέρσες κ.τ.λ.) γράφουν με το αραβικό αλφάβητο, έχουν μουσουλμανικά ονόματα κ.τ.λ., ενώ οι κουμφοκιστές γράφουν με την ιδεογραφία κ.τ.λ. Κάτι που δεν είναι σωστό. Το σωστό είναι να γράφουμε και να μιλούμε μια εύκολη και τέλεια γραφή και ομοίως γλώσσα και όχι να παιδεύομαστε με δύσκολες γραφές και γλώσσες.

8) Υπάρχουν γλώσσες που, ενώ είναι καλές στη βάση τους, οι γραφές τους, όμως, είναι αιτία που είναι είτε δύσκολες στην εκμάθησή τους είτε δεν μπορούν να απλοποιηθούν και να εμπλουτισθούν ακόμη περισσότερο κ.τ.λ. Για παράδειγμα η αγγλική γραφή δεν υποδείχνει τη σωστή προφορά της κάθε λέξης: *idea* (προφορά "αϊντία"), *Georgia* ("τζόρτζια"), *Europe* ("γιούροπ"),... και έτσι εδώ ο μαθητής, για να μάθει την αγγλική γλώσσα θα πρέπει να παπαγαλίσει μια-μια όλες τις λέξεις και στην προφορά και στην ορθογραφία (με την προφορά και ορθογραφία που λένε τα λεξικά), οπότε έτσι απαιτείται πάρα πολύς χρόνος και γι αυτό οι ξένοι μαθητές συνήθως εγκαταλείπουν την εκμάθησή της. Ομοίως και π.χ. η αγγλική λέξη *minute* προφέρεται "μίνιτς", όταν δηλώνει ουσιαστικό (το λεπτό της ώρας) και "μινιουτ ή μαϊνιουτ", όταν δηλώνει επίθετο (λεπτομερής) και όμως γράφεται ίδια. Κάτι τέτοιο συμβαίνει σε πάμπολλες λέξεις. Έτσι εδώ δεν είναι δυνατόν να υποδειχτούν – μελετηθούν – προσεχτούν τα φθογγικά πάθη που γίνονται σε πολλές λέξεις είτε για λόγους απλοποίησης είτε για λόγους σημασιολογικής διαφοροποίησης και έτσι η γλώσσα αυτή γίνεται δέσμια της γραφής που χρησιμοποιεί, δεν την αφήνει να ανασάνει και να αναπτυχθεί. Ομοίως η κινέζικη γραφή δεν γράφει καθόλου την προφορά πλην μόνο το νόημά της κάτι ως γίνεται με τους αριθμούς 1 = ένα, 2 = δυο κ.τ.λ., οπότε εδώ συμβαίνει κάτι πολύ χειρότερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2°

ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΓΡΑΦΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ

Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή, όπως θα δούμε πιο κάτω, λόγω της επινοητικής τεχνικής τους, καθώς και της μεγάλης ιστορίας και καλλιέργειας τους έχουν καταστεί οι πιο τέλειες και οι πιο εύκολες του κόσμου, άρα αυτές πρέπει να γίνουν και πάλι διεθνείς.

1. ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η γραφή μπορεί να είναι μια πανάρχαια ανθρώπινη εφεύρεση, όμως εκείνοι που έκαναν το τελευταίο βήμα σ' αυτήν και μάλιστα το σπουδαιότερο είναι οι Έλληνες με την επινοήση ενός συστήματος γραφής, που καταγράφει, όπως θα δούμε πιο κάτω, τον προφορικό λόγο όχι μόνο ως το μαγνητόφωνο, κάτι που μπορεί να κάνουν και άλλα συστήματα

γραφής, αλλά και κάτι παραπάνω, ετυμολογικά, ώστε να μη γίνονται παρανοήσεις με τις ομόηχες λέξεις. Ειδικότερα στο ελληνικό σύστημα γραφής έχουν επινοηθεί τα εξής γράμματα και σημεία, που αφενός δεν υπάρχουν σε καμιά άλλη γραφή και αφετέρου αναπαριστούν το λόγο όχι μόνο φωνητικά, αλλά και ετυμολογικά-νοηματικά:

Α) Τα κεφαλαία: Α, Β, Γ... και μικρά γράμματα: α, β, γ...

Τα κεφαλαία γράμματα: Α, Β, Γ... δεν είναι τα κανονικά γράμματα του ελληνικού αλφάβητου και τα μικρά γράμματα: α, β, γ... για επισεισχυμένη γραφή (πρόχειρη, απλή γραφή), όπως λέγεται, αλλά ομόφωνα γράμματα, παραλλαγές, που επινοήθηκαν, για να βοηθούν στη διάκριση αφενός των προτάσεων (περιόδων) ενός κειμένου (γράφοντας με κεφαλαίο το αρκτικό γράμμα κάθε πρότασης) και αφετέρου των κυρίων ονομάτων από τα κοινά και τις κοινές λέξεις (γράφοντας με κεφαλαίο γράμμα το αρκτικό γράμμα κάθε κύριου ονόματος), π.χ.: κριτικός & Κρητικός, αγαθή & Αγαθή, νίκη & Νίκη, κόκκινος & κ. Κόκκινος...

Απλά τα μικρά γράμματα δεν υπήρχαν ευθύς εξαρχής. Επινοήθηκαν-καθιερώθηκαν επί Βυζαντινής περιόδου. Ως τότε υπήρχαν μόνο τα κεφαλαία γράμματα.

Β) Τα ορθογραφικά σημεία (= η απόστροφος, το τονικό σημάδι και τα διαλυτικά)

Τα ορθογραφικά σημεία δεν είναι σημάδια με τα οποία οι αρχαίοι υποδείκνυαν τη μουσικότητα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, όπως λέγεται, αλλά σημάδια με τα οποία σημειώνονται οι τονισμένες και άτονες συλλαβές και τα φθογγικά πάθη στο λόγο, δηλαδή η προφορά με συναίρεση, συνίζηση, έκθλιψη κ.τ.λ., πρβ π.χ.: σ' όλα & σόλα, μία & μια, θεϊκός & θείος, έξοχη (επίθετο) & εξοχή (ουσιαστικό), σόλα (παπουτσιού) & σ' όλα (έκθλιψη) = σε όλα, μία (δυο συλλαβές) & μια (μια συλλαβή με συνίζηση), θεϊκός (ασυναίρετα, το εἶ = δυο φθόγγοι) & θείος (συνηρημένα, το ει = ένας φθόγγος)). Ομοίως: ποίος & ποιος, πότε & ποτέ, σ' όλα = σε όλα & σόλα, λίγα από όλα & λιγ' απ όλα...

Τα ορθογραφικά σημάδια πλην της τελείας δεν υπήρχαν ευθύς εξαρχής. Επινοήθηκαν από τους Αλεξανδρινούς γραμματικούς και μέχρι σήμερα είχαμε πολλές αλλαγές σ' αυτά (κατάργηση υπογεγραμμένης, πνευμάτων κλπ).

Γ) Τις παραλλαγές (ομόφωνα γράμματα): Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Η(η) = Υ(υ) = Ι(ι)...

Τα γράμματα Η(η), Ω(ω), Υ(υ) δεν είναι γράμματα που παρίσταναν αρχαίους φθόγγους που κάποτε συνέπεσαν στην προφορά με τα Ι, Ο, όπως κακώς λέγεται, αλλά παραλλαγές (ομόφωνα) των Ι(ι), Ο(ο), που μαζί με τα δίψηφα: ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) γίνεται στη γραφή υπόδειξη της ετυμολογίας (μέρους λόγου, τύπου, γένους, αριθμού, κ.τ.λ.) των λέξεων (γράφοντας π.χ. τα επίθετα με -ο, τα ρήματα με -ω κ.τ.λ.), ώστε να έχουμε βοήθεια και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομοήχων, πρβ π.χ.: κουτί & κουτή & κουτοί, λύρα & λίρα.

Ειδικότερα με τα ομόφωνα γράμματα: Ο(ο) & Ω(ω), Η(η) & Υ(υ) & Ι(ι)... υποδείχνουμε:

Α) Στην κατάληξη το μέρος λόγου ή τον τύπο του σημαινόμενου που φανερώνει η λέξη, γράφοντας, γράφοντας π.χ.: με -ο,η,ι τον ενικό των

πτωτικών: καλό, καλή, νίκη, τιμή, σύκο, φιλί,..., με -ω,ει τον ενικό των ρημάτων: καλώ, γελώ, τρέχω, σήκω, καλεί,....

Β) Στο θέμα είτε τη ρίζα είτε την πρωτότυπη λέξη μιας παράγωγης, πρβ π.χ. : κρίνω, κριτής > κριτικός (με -ι) & Κρήτη > Κρητικός (με η)...συν-μαθητής > συμμαθητής (με δυο μμ) & έμεινα (με ένα μ)... ,

Φθογγικά: «ι παραγογι τις κριτις», «ίνε ι αδελφι σου» =
ορθογραφικά: Οι παραγωγοί της Κρήτης» & Η παραγωγή της Κρήτης.

Σου `πα (= σου είπα) & σουπά (φαγητού), Αγαθή & αγαθή & αγαθοί, ψιλή & ψιλοί & ψηλοί & ψηλή, λίρα & λύρα, κλίμα & κλήμα....

Όπως βλέπουμε από τα πιο πάνω παραδείγματα με τη βοήθεια των ομόφωνων γραμμάτων:Ο(ο) & Ω(ω), Η(η) & Υ(υ) & Ι(ι)... , αλλά και των ορθογραφικών σημείων διακρίνουμε οπτικά και τάχιστα τις ομόηχες λέξεις ή καταλαβαίνουμε για το αν μιλούμε για ρήμα ή ουσιαστικό ή επίθετο κ.τ.λ. ή αρσενικό ή θηλυκό ή κύριο ή κοινό όνομα κ.τ.λ.

Σημειώνεται ότι άλλο τα ΟΥ(ου), ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΥΙ(υι) = οϋ, αι, ει, οϊ, υϊ = δίφθογγοι και άλλο τα δίψηφα γράμματα: ΟΥ(ου), ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΥΙ(υι) = Ο(ο), Ε(ε), Ι(ι) = δίψηφα γράμματα = ένας φθόγγος. Στη γραφή οι δίφθογγοι διακρίνονται από τα δίψηφα γράμματα με τα διαλυτικά και το τονικό σημάδι: άι = αι, ενώ αι = ε.

2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

I. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Ελληνική Γραφή είναι η πιο τέλεια του κόσμου, αφού μόνο εκείνη γράφει καλύτερα και από το μαγνητόφωνο με την επινόηση των ορθογραφικών σημείων και των ομόηχων γραμμάτων, δηλαδή των κεφαλαίων και μικρών Α(α), Β(β), Γ(γ)..., καθώς και των παραλλαγών τους Ο(ο) = Ω(ω), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι).. Με το μαγνητόφωνο μπορεί να γίνει παρανόηση εξ αιτίας των ομόηχων λέξεων, ενώ με την Ελληνική Γραφή όχι εξ αιτίας των εν λόγω γραμμάτων, πρβ π.χ. ότι άλλο το «λίπι = λείπει και άλλο τα «λίπι = λύπη ή λίπη. Ομοίως «ιδι» = είδη & ίδει & Ίδη & ήδη...

Στην ελληνική γραφή οι λέξεις γράφονται όπως έχουν επακριβώς φθογγικά και συνάμα ανάλογα με την ετυμολογία τους (το τι μέρος λόγου, τύπος κλπ είναι) χρησιμοποιώντας με κανόνες από τη μια τα ορθογραφικά σημάδια (= ο τόνος, η απόστροφος κλπ) και από την άλλη τα ομόφωνα γράμματα, δηλαδή τα κεφαλαία και μικρά γράμματα: Α(α), Β(β)..., καθώς και τις παραλλαγές τους: Ω(ω) = Ο(ο), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ)..., ώστε στη γραφή να έχουμε βοήθεια και στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ.: καλό (επίθετο) & καλώ (ρήμα), σου `πα (= σου είπα) και σουπά (φαγητού), Κρήτη > Κρητικός & κρίση > κριτικός...

II. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Ελληνική Γραφή είναι η πιο εύκολη του κόσμου, αφού το μόνο που έχεις να μάθεις γι αυτήν είναι το αλφάβητο και τους κανόνες χρήσης των ομόηχων γραμμάτων, δηλαδή των κεφαλαίων και μικρών Α(α), Β(β), Γ(γ)..., καθώς και των παραλλαγών τους Ο(ο) = Ω(ω), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι)..., δηλαδή και π.χ. το ότι τα ρήματα γράφονται με -ω και τα επίθετα με ο, τα θηλυκά με -η και τα ουδέτερα με -ι κλπ: καλώ & καλό, φιλή & φίλη... Κάτι που δε χρειάζεται πάνω από 20 - 30 λεπτά.

Εκτός εάν πρόκειται για μικρά παιδιά ή για αλλοδαπούς, που δε γνωρίζουν τη γλώσσα, οπότε η δυσκολία έγκειται στο να μάθεις τη γλώσσα και όχι το σύστημα γραφής, ή για διδασκαλία οπτική ή εμπειρική του τύπου π.χ.: "καλή μάνα" με -η, ενώ "καλοί άνθρωποι" με -οι, "καλό πράγμα" με -ο, ενώ "καλώ τον Άρη" με -ω, "καλός άνθρωπος" με -ο, ενώ "καλώς τον Άρη" με -ω,... Άρα μάθηση χρονοβόρα και τότε μόνο επιτυγχάνεται, όταν "κόψει" στο μαθητή ότι η γραφή γίνεται ανάλογα με το τι μέρους λόγου, τύπου και παραγωγής ή σύνθεσης είναι η λέξη και όχι μ' αυτά που λέει η σχολική γραμματική: καλ-ή, με -η, αν είναι θηλυκό, όπως όλα τ' άλλα: νίκη, τιμή...., καλ-εί, με ει, αν είναι ρήμα, όπως όλα τ' άλλα: θέλει, λέγει... καλ-ό, με -ο, αν είναι επίθετο, όπως όλα τ' άλλα: κακό, σοφό,... καλ-ώ, με -ω, αν είναι ρήμα, όπως και τ' άλλα: λέγω, τιμώ....

Σημαντικές παρατηρήσεις:

Α) Αν πάμε να μάθουμε μια-μια τη σωστή γραφή των ελληνικών λέξεων, π.χ. καλός, τέλος... (με ο) και καλώς, πάνω... (με ω)..., η Ελληνική Γραφή μας φαίνεται πάρα πολύ δύσκολη έως ακαταλαβίστικη, σαν την κινέζικη, ενώ δεν είναι έτσι.

Β) Επειδή το ελληνικό σύστημα γραφής γράφει τις λέξεις ως έχουν επακριβώς φθογγικά, ανατρέχοντας στα αρχαία ελληνικά γραπτά κείμενα μπορούμε να δούμε πώς ήταν επακριβώς οι ελληνικές λέξεις σε κάθε περίοδο της ελληνικής γλώσσας. Κάτι που δε μπορεί να γίνει σε καμιά από τις άλλες γραφές, γιατί οι άλλες γραφές άλλες καταγράφουν τις λέξεις ιστορικά (οι γραφές με λατινικούς χαρακτήρες: αγγλική, γαλλική κ.α.), άλλες ιδεογραφικά (κινέζικη, ιαπωνική κ.α.) και άλλες συμφωνικά (αραβική, περσική κ.α.).

Γ) Επειδή στην ελληνική γραφή τα γράμματα έχουν μια και μόνη προφορά και λάθος να γράψεις τις λέξεις, πάλι λες πιστά την προφορά της λέξης και εκείνος που ακούει το πιο πιθανόν είναι ότι θα καταλάβει, πρβ π.χ.: «αφτι ίνε κακί σίντροφι» είτε γράψεις «αυτύ ήναι κακή σύντροφι». Η μόνη περίπτωση να μη βγει νόημα είναι όταν από τη μια μιλούμε με μη ολοκληρωμένες προτάσεις ή μονολεκτικά και από την άλλη τύχει να έχουμε ομόηχη λέξη, κάτι ως γίνεται στα λεξικά και επιγραφές, πρβλ π.χ. «αφτί» = αφτί ή αυτί & αυτοί & αυτή. Αντίθετα και π.χ. στη γραφή με λατινικούς χαρακτήρες, λόγω ιστορικής γραφής, αν δε γράψουμε σωστά ορθογραφικά τις λέξεις (την καθιερωμένη τους γραφή), δε βγαίνει νόημα, επειδή εκεί η κάθε γραπτή λέξη είναι ως μια εικόνα που της αποδόθηκε μια συγκεκριμένη προφορά και σημασία, οπότε αν της χαλάσεις την εικόνα, φαίνεται αγνώριστη. Παρέβαλε π.χ. στην αγγλική τις λέξεις: to & too & two.. που ενώ τα γράμματά τους δεν υποδείχνουν την ορθή προφορά τους,

αν τους αφαιρέσουμε ή αλλάξουμε κάποιο από τα γράμματά τους, κατόπιν δε θα φανερώσουν τη σημασία τους.

Δ) Παλιότερα η ελληνική γραφή ήταν πιο πολύ δύσκολη, γιατί έπρεπε να θυμάσαι και τους ορθογραφικούς κανόνες των πνευμάτων και των τονικών σημάδιων ή να απομνημονεύσεις μια-μια την ορθή γραφή (με τα ανάλογα πνεύματα και τονικά σημάδια) πάρα πολλών λέξεων. Σήμερα, με την τροποποίησή της από τους δημοτικιστές γλωσσολόγους, η ελληνική γραφή έγινε πραγματικά πανεύκολη.

Ε) Στο ελληνικό σύστημα γραφής χρειάζονται ακόμη να γίνουν κάποιες μικρές βελτιώσεις, όπως: Το δίψηφο γράμμα ΟΥ(ου) να γράφεται με ένα μόνο ψηφίο και να απλοποιηθούν - ολιγοστεύσουν οι ορθογραφικοί κανόνες, όμως με μελέτη και όχι τυχαία, ώστε η γραφή να γίνει ακόμη ευκολότερη.

3. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΜΕ ΑΛΛΕΣ

Ι. Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Στη λατινική γραφή οι λέξεις καταγράφονται όχι όπως στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, Γαλλική κλπ), αλλά όπως περίπου και στην ελληνική, δηλαδή ως έχουν φθογγικά και συνάμα ως έχουν ετυμολογικά, χρησιμοποιώντας με κανόνες τα κεφαλαία και μικρά γράμματα: Α(a), Β(b), C(c)..., καθώς και τις παραλλαγές τους: Ι(i) = Υ(y) = ΕΕ(ee) = ΟΕ(oe), ΑΕ(ae) = Ε(e),.... πρβ π.χ.: Ιταλία- Italia, κόμμα - comma, mensa (ενικός) και mensae (πληθυντικός), Γραικία - Graecia, Φοίνιξ - Phoenix, ...

Στη λατινική δεν υπήρχαν τα ορθογραφικά σημεία (= ο τόνος, τα διαλυτικά, η απόστροφος κλπ) και τα ομόηχα γράμματα Ω, Η, επειδή οι Λατίνοι αντέγραψαν την ελληνική γραφή πριν επινοηθούν αυτά - ο λόγος και για τον οποίο η λατινική είναι πιο εύκολη γραφή, όμως κατώτερης αξίας από την ελληνική. Όμως υπάρχουν τα υπόλοιπα ομόηχα γράμματα, δηλαδή τα: ae = e, i = y = oe, πρβ: mensa-mensae, Graecia - Γραικία, Ρώμη - Roma, Αθήνα - Athena - At(h)enae.....

Σημειώνεται επίσης ότι:

α) Στη λατινική γραφή για υπόδειξη της ετυμολογίας πολλών λέξεων χρησιμοποιούνταν και κάποια ομόηχα γράμματα των συμφώνων, όπως τα: Q = C = K, F = PH, V = W Για παράδειγμα με το γράμμα F(f) γράφονται οι λέξεις λατινικής καταγωγής: Forum, Forza.. και με τα PH(ph) οι λέξεις ελληνικής καταγωγής: pharmacy, Phaedon,...

β) Στη λατινική γραφή υπάρχουν και τα γράμματα Β(b), D(d), G(g), τα οποία δεν υπάρχουν στην ελληνική, επειδή στη λατινική παριστούν συμπλέγματα που στην ελληνική γράφονται αναλυτικά: ΜΠ(μπ), ΓΚ(γκ)/ΝΚ(νκ), ΝΤ(ντ). Τα γράμματα Β(β), Γ(γ), Δ(δ) της ελληνικής γραφής δε υπάρχουν στη λατινική. Στη λατινική: ΤΗ(th)= Δ(δ) / Θ(θ) και Ι(i) ή Υ(Y) = Γ(γ).

II. ΟΙ ΓΡΑΦΕΣ ΜΕ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Στις σημερινές γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, γαλλική,...) οι λέξεις γράφονται όχι με τον τρόπο (με τα ομόηχα γράμματα και τους κανόνες τους) που γράφονται στη Ελληνική και τη Λατινική Γραφή, αλλά ιστορικά, δηλαδή:

Α) Οι λέξεις που προέρχονται από την ελληνική και τη λατινική γλώσσα γράφονται όπως ακριβώς γράφονται στην ελληνική και λατινική γραφή (φωτογραφικά), άσχετα αν εκεί μπορεί και να προφέρονται κάπως αλλιώς, πρβ:

ελληνική: πρόβλημα, τιτάν(ας), Γεωργία, Ευρώπη, ιδέα, τυπώ(νω), Ολυμπία, φιλοσοφία, τηλέφωνο.....

& αγγλική: problem ("πρόμπλεμ»), titan («ταϊταν»), Europe («γιούροπ»), idea («αϊντία»), type («τάϊπ»), Olympia, philosophy, telephone,...

ελληνική: ακ(τ)ίς, Γεωργιανός, Συριανός, Λατίνος...

& γαλλική: action («αξόν»), Georgien («ζεορζάν»), Syrien («σιριάν»), Latin («λατάν»)...

λατινική: cluba (κλούμπα -κλούβα), cura (κούπα), America, plus (πλους), imperial («ιμπέριαλ»), lina («λίνα»), duo > double («ντουπλέ»)....

& αγγλική: club («κλάμπ»), cup («κάπ»), America, plus («πλας»), imperial («ιμπίριαλ»), line («λάϊν»), double ("ντάμπλ")....

Με ελληνική ή λατινική ορθογραφία γράφονται και οι λέξεις άλλων γλωσσών (αραβικές, εβραϊκές....) που πέρασαν στις γραφές αυτές μέσω της ελληνικής ή της λατινικής, πρβ: ελληνικά: άλγεβρα, Εμμανουήλ, Δανιήλ.... = αγγλικά: Algebra, Emmanuel, Daniel....

Β) Οι παράγωγες λέξεις γράφονται στο θέμα όμοια με τις πρωτότυπες τους, δηλαδή διατηρούν την ιστορική τους ορθογραφία, άσχετα, αν η προφορά της παράγωγης λέξης μπορεί να έχει αλλάξει λόγω φθογγικού πάθους (συναίρεσης κ.α.), πρβ π.χ. στην αγγλική την πρωτότυπη λέξη volcano (προφορά «βολκέϊνουν», το α = εϊ) και την παράγωγη volcanic (προφορά «βολκανικ», το α = α). Ομοίως: athlete ("άθλιτ") > athletic ("αθλέτικ"), busy ("μπάζι») > business ("μπίζνες»), day ("ντέι") > Sunday ("σάντι"), live («λάϊβ») > living ("λίβινκ")...

Γ) Οι λέξεις που δεν υπάρχουν στην ελληνική και λατινική γράφονται όπως ακριβώς προφέρονται με λατινικούς χαρακτήρες, πλην αν έχουμε ομόηχη λέξη. Οι ομόηχες παίρνουν επιπρόσθετα ένα γράμμα (τυχαίο ή σύμφωνα με τη σκέψη εκείνου που την καθιέρωσε γραφικά) και που, αν και γράφεται, δεν προφέρεται, πρβ π.χ. την αγγλική λέξη «του» =: to & t(w)o & to(o), rit(e) & (w)rit(e) & ri(g)t(h).. Εδώ τα: w, o, w, e, g, h δεν προφέρονται, μπήκαν για διάκριση των ομόφωνων λέξεων.

Ομοίως: sent & cent & scent, pare & pair & pear, boy & buoy, no & know, sail & sale, grown & groan, fought & fort, war & wore, side & sighed, made & maid, night & knight, soared & surd, hole & whole, morning & mourning

Συνέπεια ου ως άνω τρόπου γραφής:

(Α) Υπάρχει δυσαρμονία μεταξύ γραφής και προφοράς στις εν λόγω γραφές. Εδώ προφέρουμε άλλα και άλλα γράφουμε ή άλλα βλέπουμε και άλλα προφέρουμε. Παρουσιάζεται το φαινόμενο για το ίδιο γράμμα να έχουμε πέντε, έξι κ.τ.λ. προφορές (να παριστά ακόμη και συλλαβές) και όχι μια, όπως στην ελληνική και λατινική. Παρέβαλε π.χ. στην αγγλική τις αγγλικές λέξεις go, one, oh, come, to..., όπου το γράμμα O προφέρεται άλλοτε O, άλλοτε OΟΥ, άλλοτε OΥA, άλλοτε A, άλλοτε OΥ... Ομοίως στις λέξεις: was (γουόζ), America (αμέρικα), hand (χέντ), table (τέϊμπλ)... το γράμμα a = εϊ = α = ε= ουο.. Ομοίως στις λέξεις: titan (ταϊτάν), prize (πράϊζ), girl (γκέρλ), pig (πιγκ), ability (αμπίλιτι)... το γράμμα i = αι = ι = ε... Ομοίως τα υπόλοιπα.

Β) "Ορθογραφία" στις γραφές αυτές είναι η δημιουργία για κάθε λέξη ενός ορισμένου "οπτικού ινδάλματος", το οποίο γι' αυτούς που ξέρουν από γραφή αποτελεί την "ιδεατή εικόνα" γραφής κάθε λέξης. Η ιδεατή αυτή εικόνα συνάπτεται στο νου του ομιλούντος προς την ακουστική "εικόνα, δηλ. προς τον τρόπο προφοράς μιας δεδομένης λέξεως, καθώς και προς τη σημασία της.

Γ) Ο χρόνος που απαιτείται για την εκμάθηση των γραφών αυτών είναι τόσος, όσος χρειάζεται για να απομνημονεύσει ο μαθητής μια-μια τη γραφή όλων των λέξεων, επομένως κάτι πάρα πολύ δύσκολο και χρονοβόρο.

Δ) Δεν μπορεί κάποιος με τις γραφές αυτές όχι μόνο να καταγράψει, αλλά και να υποδείξει μια οποιαδήποτε προφορά. Μάλιστα για να υποδειχθεί η σωστή προφορά των λέξεων με λατινικούς χαρακτήρες στα διάφορα λεξικά – χρησιμοποιούνται παράλληλα τα καλούμενα **φωνητικά σύμβολα (Phonetic symbols)**. Δηλαδή εδώ έχουμε μια γραφή ως βοηθητική μιας άλλης γραφής!!

Σημειώνεται ότι:

1) Στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες: α) Μια γραπτή λέξη μπορεί να προφέρεται αλλιώς σε μια γλώσσα και αλλιώς σε μια άλλη, πρβ π.χ. τις λέξεις: BEAUTE = αγγλική προφορά «μπιούτι» και γαλλική «μποτέ», β) Η γραφή μιας λέξης παραμένει στο χρόνο ακόμη και αν η προφορά της αλλάξει ή αν η λέξη λέγεται με δυο ή περισσότερες προφορές. Πρβ π.χ. στην γαλλική & αγγλική που ενώ άλλοι λένε π.χ.: "δε λαντον, μπάτι, σον κόνερ, ουάτ..." και άλλοι "δι λόντον μπόντι, σιν κόνερι, χουάτ ή γουάτ..", ωστόσο και οι μεν και οι δε γράφουν ίδια, δηλ.: the London, body, Sean Coneri, what.. γ) Αν δε γράψουμε σωστά ορθογραφικά (με την καθιερωμένη της γραφή) μια λέξη, δε βγαίνει νόημα, επειδή εκεί η κάθε γραπτή λέξη είναι ως μια εικόνα που της αποδόθηκε μια συγκεκριμένη προφορά και σημασία, οπότε αν της χαλάσεις την εικόνα, φαίνεται αγνώριστη.

2) Στην ελληνική και λατινική γραφή δεν ισχύουν τα πιο πάνω. Εκεί, όταν η προφορά μιας λέξης αλλάζει, αλλά και η γραφή της, πρβ π.χ. παιδίον και παιδί, κόνις και σκόνη, πράξις και πράξη, μία και μια, δυο και δύο...

4. ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

**ΠΛΟΥΤΟΣ, ΑΚΡΙΒΟΛΟΓΙΑ, ΕΥΦΩΝΙΑ,
ΕΚΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΑΣ**

Παρατηρώντας τις ελληνικές λέξεις βλέπουμε από τη μια να είναι αμέτρητες, κανείς δεν ξέρει πόσες και ποιες είναι, και από την άλλη να μαθαίνονται εύκολα. Αυτό οφείλεται στο ότι οι ελληνικές λέξεις δεν αποτελούνται από κάποιους συνδυασμούς φθόγγων, τυχαίους ή μη, όπως συμβαίνει συνήθως με τις ξένες λέξεις (με συνέπεια να έχουν πολλές έννοιες, πρβ π.χ. love = αγάπ-η,ης,.. αγαπ-ώ,άς....., good = καλ-ός,ή,ό,ών...), αλλά από συγκεκριμένα γλωσσικά συστατικά στοιχεία (= η ρίζα, το πρόθεμα, το θέμα, η παραγωγική και η πτωτική κατάληξη, πρβ π.χ ρίζα γραφ- και λέξεις: γράφ-ω,εις..., γραφ-ή,ής..., γραφ-ικ-ός,ή,..) με συνέπεια από τη μια η ελληνική γλώσσα να έχει τη δυνατότητα να παράγει απεριόριστη ποσότητα λέξεων (οι συνδυασμοί των εν λόγω στοιχείων δημιουργούν αμέτρητες λέξεις και έτσι η ελληνική γλώσσα έχει έτοιμες λέξεις, ώστε να μην απαιτείται κάθε φορά που παρουσιάζεται μια νέα έννοια να δημιουργείται και μια νέα λέξη) και από την άλλη οι ελληνικές λέξεις να έχουν συνάφεια, άρα εύκολη απομνημόνευση και κατανόηση. Αναλύοντας τις σου λένε από μόνες τους τι εννοούν και μάλιστα με ακριβολογία, πρβ, π.χ.: Αγγλικά good = ελληνικά καλ-ός,ού,ο,οί,ών..Αγγλικά Love = ελληνικά αγαπ-ώ,άς,ά... αγαπ-η,ης,...

Για τον ίδιο λόγο η ελληνική γλώσσα έχει τη δυνατότητα να δημιουργεί πάρα πολλά ρητορικά συντακτικά σχήματα λόγου με σκοπό την απόλυτη έκφραση ή τον τονισμό του νοήματος του λόγου, πρβ π.χ.: Το τραίνο οδηγείται από το Γιώργο. = παθητική σύνταξη. Ο Γιώργος οδηγεί το τραίνο. = ενεργητική σύνταξη. Ο Γιώργος είναι οδηγός του τραίνου. = κατηγορηματική σύνταξη.

Σημειώνεται ότι:

1) Επειδή οι λέξεις της ελληνικής γλώσσας αποτελούνται από συγκεκριμένα συστατικά στοιχεία (θέμα + κατάληξη κ.τ.λ.) και συνάμα το καθένα από αυτά εκφράζει με λογική ορθότητα κάτι το συγκεκριμένο για το σημαινόμενο:

Α) Οι ελληνικές λέξεις είναι και εκφραστικές και απόλυτα σαφείς στην έννοιά τους και εύκολες στην κατανόηση - έκφρασή τους. Το νόημά τους βγαίνει κάνοντας απλώς ανάλυση στα συστατικά τους στοιχεία, πρβ: λύν-ω, έ-λυσ-α, γράφ-ω, γραφέ-ας, γραπτ-ός, γραφ-ική..., πρβ π.χ. ότι η λέξη «ρήμα» της ελληνικής γλώσσας εκτός των άλλων με την κατάληξή του φανερώνει : α) ποιο ακριβώς είναι το υποκείμενό του ως πρόσωπο λόγου (δηλ. αν το υποκείμενο είναι ο ομιλητής ή ο ακροατής ή τρίτος): αγαπώ, ενν. εγώ = ο ομιλητής = υποκείμενο, αγαπάς ενν. εσύ = ο ακροατής = υποκείμενο, αγαπά, ενν. αυτός,ή,ο = ο τρίτος = υποκείμενο..., β) τη φωνή (το αν έχουμε ενέργεια ή πάθηση): αγαπώ (το Γιάννη...) = ενέργεια, & αγαπιέμαι (από το Γιάννη,..) = πάθηση, γ) το χρόνο (το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον) της ενέργειας ή πάθησης: λύν-ω = ενέργεια τώρα & έλυσ-α = ενέργεια στο παρελθόν.... Κάτι που για να γίνει στις άλλες

γλώσσες θα πρέπει να πούμε μαζί και άλλες λέξεις, πρβ π.χ.: αγαπώ,ας,α = I love, you love, he loves... αγαπιέμαι = I am loving from John

Β) Υπάρχει η δυνατότητα στην ελληνική γλώσσα για σχηματισμό πάρα πολλών ρητορικών και συντακτικών σχημάτων λόγου με σκοπό την όπως πρέπει έκφραση ή τονισμό του νοήματος του λόγου, πρβ π.χ.: _Το τραίνο οδηγείται από το Γιώργο. = παθητική σύνταξη, Ο Γιώργος οδηγεί το τραίνο. = ενεργητική σύνταξη, Ο Γιώργος είναι οδηγός του τραίνου. = κατηγορηματική σύνταξη.

_Ο Γιώργος όχι μόνο πήγε, αλλά κτύπησε και τον Άρη = Ο Γιώργος εκτός του ότι πήγε, κτύπησε και τον Άρη. αντί απλά: Ο Γιώργος πήγε και κτύπησε τον Άρη.

2) Οι λέξεις της Ελληνικής Γλώσσας κατά την παραγωγή και σύνθεση έχουν υποστεί διάφορα φθογγικά πάθη (δηλαδή πρόσθεση ή αποβολή ή αντιμετάθεση ή συγγενική εναλλαγή φθόγγου) για λόγους ευφωνίας (= ευστομίας, για εύκολη ακουστική σύλληψη και άνετη προφορά), όμως σε τέτοιο σημείο που να μην αλλοιώνονται τα συστατικά τους στοιχεία, πρβ π.χ.: γρα(φ)-μα > γράμμα, γραφ-μέν-ος,η,ο,ου... > γραμμέν-ος,η,ο,ου..., συν-γράφω > συγγράφω, χρέος, χρέμματα > χρήματα, νέμω > νεμός > νομός... Δηλαδή εδώ έχουμε κάτι όπως έχει γίνει και με τη πέτρα και το άγαλμα ή το ξύλο και το έπιπλο.

3) Η σύνταξη μιας πρότασης (περιόδου) στην Ελληνική Γλώσσα γίνεται με συντακτικά σύνολα, που ονομάζονται: υποκείμενο, ρήμα, αντικείμενο κλπ, όπως σε όλες τις γλώσσες. Όμως, επειδή στην Ελληνική Γλώσσα οι λέξεις κλίνονται και κάθε συντακτικός όρος έχει και δική του πτώση που λέγεται, οι συντακτικοί όροι της μιας ελληνικής πρότασης μπορούν να ανακατευτούν ή να ειπωθούν όπως απαιτεί το μέτρο στην ποίηση. Για παράδειγμα η φράση «[Ο κλέφτης] άρπαξε [την τσάντα) πριν από λόγο» μπορεί να διατυπωθεί και ως εξής: Ο κλέφτης άρπαξε την τσάντα. = Ο κλέφτης την τσάντα άρπαξε = Άρπαξε την τσάντα ο κλέφτης. = Άρπαξε ο κλέφτης την τσάντα. = Την τσάντα άρπαξε ο κλέφτης. = Την τσάντα ο κλέφτης άρπαξε.

Στις άλλες γλώσσες, για να γίνουμε κατανοητοί ή απόλυτα σαφείς, θα πρέπει να μιλήσουμε με πλήρεις προτάσεις του τύπου: Y + P + A ή K , όπου Y = υποκείμενο, P = ρήμα, A = αντικείμενο, K = κατηγορούμενο: I love you. He loves me. Mary loves books. The love is good thing.

4) Σύμφωνα με ορισμένους, «η ελληνική γλώσσα δεν είναι κάποια ανώτερη γλώσσα, γιατί δεν υπάρχουν ανώτερες και κατώτερες γλώσσες και διεθνή γλώσσα γίνεται η γλώσσα εκείνη που ο λαός που τη μιλά είναι ο πιο ισχυρός σε μια δεδομένη περίοδο. Η Ελληνική γλώσσα έγινε λέει διεθνής κάποτε, επειδή οι Έλληνες επί Μ. Αλέξανδρου είχαν κατακτήσει πολλές χώρες, κάτι λάθος γιατί η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή έγιναν διεθνείς και μάλιστα για πάρα πολλούς αιώνες όχι γιατί αυτό επιβλήθηκε από κάποιον, αλλά επειδή ήταν οι τέλειες και οι εύκολες στην εκμάθησή τους. Και οι Πέρσες και οι Ρωμαίοι και οι Τούρκοι κάποτε ήσαν παντοκράτορες, κατέκτησαν πάρα πολλούς λαούς, όμως οι γλώσσες τους δεν έγιναν ποτέ διεθνείς γλώσσες.

Σαφώς και όλες οι γλώσσες και γραφές έχουν ιστορία και αξία, όμως δεν είναι και όλες ίδιες ή δεν έχουν όλες την ίδια προσφορά στην

πανανθρώπινη. Θα ήταν όλες ίδιες, αν από τη μια απαιτούσαν τον ίδιο χρόνο εκμάθησης και από την άλλη είχαν ίδια ηλικία, ίδια ποσότητα λέξεων, ίδια σύνταξη, ίδια κλίση, ίδιους τρόπους παραγωγής λέξεων, ίδια γραφή, ίδια προσφορά στην παγκόσμια γλώσσα κλπ., κάτι που σαφώς δεν ισχύει.

Σαφώς και όλες οι γλώσσες μπορεί να κάνουν τη δουλειά τους, να εξυπηρετούν τη συνεννόηση, όμως πόσες λέξεις και συντακτικά σύνολα - τεχνάσματα από αυτά που χρησιμοποιούν είναι δικής τους επινόησης και πόσα δάνεια από την ελληνική?

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Οι λέξεις της Κινέζικης Γλώσσας (κάπου μεταξύ της Κινέζικης και της Ελληνικής βρίσκονται οι άλλες γλώσσες) είναι όλες κι όλες 328 απλές και άκλιτες μονοσύλλαβες λέξεις από τις οποίες με σύνθεση και ανεβοκατέβασμα της φωνής στον προφορικό λόγο προκύπτουν οι υπόλοιπες, π.χ.: «πε» = κύπελλο, «τσιμ» = χρυσός, η, ο, «τσιμ πε» = χρυσό κύπελλο, «τσάου» = μέρα, «νι τσάου» = καλημέρα, «σιαμ-σουέ» = το άρωμα (το αρωματόνερο), «σεν» = ο θεός, «σί-λά» = η Ελλάδα, «τσούν-κούο» = η Κίνα, «μεί-κό» = η Αμερική...

Συγκεκριμένα η έννοια μιας κινέζικης λέξης κανονίζεται είτε από την ένταση του τόνου, π.χ.: κινέζικα: "κιά" (πολύ τονισμένα) = νερό & "κιο" (πιο άτονα) = ερωτώ... , κάτι ως και οι Ελληνικές άκλιτες λέξεις «η» (= άρθρο) και «ή» (= διαζευχτικό) είτε από τη θέση που έχει η εν λόγω λέξη μέσα στην πρόταση (ανάλογα με το τι άλλη λέξη έχει πριν ή μετά από αυτήν), κάτι όπως γίνεται π.χ. στην αγγλική πχ. με τη λέξη love, όπου η λέξη αυτή (ή οποιαδήποτε άλλη), αν ειπωθεί με αντωνυμία γίνεται ρήμα: I love = αγαπώ, αν ειπωθεί με το άρθρο «the» γίνεται ουσιαστικό: the love = η αγάπη... αν ειπωθεί με τη λέξη «of» γίνεται γενική ουσιαστικού: of love = της αγάπης κ.τ.λ. Ομοίως: I go, you go, go up, go on,

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Παρατηρώντας τις λέξεις των ευρωπαϊκών γλωσσών (Αγγλικής, Γερμανικής, Γαλλικής κλπ) βλέπουμε ότι συνήθως (πλην μερικών ομάδων) δεν αποτελούνται από συστατικά στοιχεία (θέμα, κατάληξη κλπ), όπως συμβαίνει στην ελληνική, παρά μόνο είναι ορισμένοι συνδυασμοί φθόγγων, τυχαίοι ή μη, που αντιπροσωπεύουν μια έννοια, συνήθως γενική, πρβ π.χ. στην αγγλική: τη λέξη love = the love = η αγάπη, ης.. και I love, you love = αγαπώ, ας...

Συνέπεια του γεγονότος αυτού είναι οι εν λόγω λέξεις: α) Να μην έχουν ακριβολογία (ανήκουν σε πολλά μέρη λόγου) β) Να μην μπορούν να παράγουν πολλές άλλες λέξεις (τις καλούμενες παράγωγες λέξεις) πλην μόνο με σύνθεση γ) Να μην έχουν αιτιώδη και λογική συνάφεια και ως εκ τούτου δεν μπορείς κάποιος και να τις απομνημονεύσει εύκολα και να τις αναλύσει, για να βρει την έννοιά τους κλπ.

Για το ίδιο λόγο οι εν λόγω γλώσσες δανείζονται λέξεις από την Λατινική ή Ελληνική ή φτιάχνουν λέξεις με ελληνικά λεξικά στοιχεία, όπως

π.χ. οι: τηλέφωνο - telephone (τηλε + φων-ή), πρωτοτυπία > prototype (πρώτος + τύπος), photo types....

Ειδικότερα και για παράδειγμα στα Αγγλικά γλώσσα το ρήμα και το ουσιαστικό συχνά χρησιμοποιούν ακριβώς την ίδια λέξη: «drink» = «ποτό» ή «πίνω». Επίσης εκεί τα ονόματα δεν έχουν κλίσεις. Για παράδειγμα στα Ελληνικά λέμε «Ο Θεός, του Θεού, τω Θεώ, τον Θεό, ω Θεέ», ενώ στα Αγγλικά έχουμε μια μόνο λέξη για όλες αυτές τις έννοιες, τη λέξη «God».

Στις εν λόγω γλώσσες, για να γίνουμε κατανοητοί ή απόλυτα σαφείς, θα πρέπει να συντάξουμε - κλίνουμε τις λέξεις με τα άρθρα και τις αντωνυμίες ή να μιλήσουμε με πλήρεις προτάσεις του τύπου: Y + P + A ή K, όπου Y = υποκείμενο, P = ρήμα, A = αντικείμενο, K = κατηγορούμενο, πρβ π.χ.: The love = η αγάπη, I love = αγαπώ, you love = αγαπάς, he loves = αγαπά...

Mary loves books. Love is a good thing.

Στην ελληνική γλώσσα μιλούμε και μονολεκτικά, επειδή εκεί για κάθε μέρος λόγου και τύπο υπάρχει και ανάλογη κατάληξη. Για παράδειγμα τα ρήματα της Ελληνικής γλώσσας τελειώνουν με την κατάληξη -ω,ει,ει..., που φανερώνουν:

α) Ποιο ακριβώς είναι το υποκείμενό τους ως πρόσωπο λόγου (δηλ. αν το υποκείμενο είναι ο ομιλητής ή ο ακροατής ή τρίτος), π.χ.: αγαπ-ώ, ενν. εγώ = ο ομιλητής = υποκείμενο, αγαπ-άς ενν. εσύ = ο ακροατής = υποκείμενο, αγαπά, ενν. αυτός,ή,ο = ο τρίτος = υποκείμενο...,

β) Το είδος ενέργειας (τη φωνή, το αν έχουμε ενέργεια ή πάθηση): αγαπ-ώ,ας,α... εννοείται το Γιάννη = ενέργεια, & αγαπ-ιέμαι,εσαι.. εννοείται από το Γιάννη = πάθηση...

γ) Το χρόνο (το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον) της ενέργειας ή πάθησης: λύν-ω,ει.. = ενέργεια τώρα, ενώ έ-λυσ-α = ενέργεια στο παρελθόν....

5. ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΓΡΑΦΗ

1. Είναι ψευδές ότι η νέα ελληνική γλώσσα είναι διαφορετική από την αρχαία, επειδή η αρχαία είχε παραπάνω φθόγγους απ'ό,τι έχει η νέα, αυτούς που γράφονται με τα γράμματα Ω, Υ, Η, καθώς και ότι η σημερινή Ελληνική Γραφή είναι ιστορική, επειδή διασώζει τα γράμματα αυτά από συνήθεια, αν και συνέπεσαν με τα Ο, Ι.

Η αλήθεια είναι ότι επειδή στην Ελληνική γραφή υπάρχουν τα γράμματα Ω, Η, Υ, ΟΙ, ΕΙ, ΑΙ, ΟΥ που προφέρονται όμοια με τα Ο, Ι, Ε, Υ και το μεσαίωνα στην Ευρώπη κανείς δεν ήξερε την αιτία, ο Έρασμος υπέθεσε ότι το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι η αρχαία ελληνική είχε παραπάνω φθόγγους απ'ό,τι έχει η νέα και στη συνέχεια, λόγω των αλλαγών που παθαίνει η γλώσσα, το γράμμα Ο συνέπεσε στην προφορά με το Ω, το Ι με το Η κλπ, ενώ δεν είναι έτσι. Τα γράμματα Ω = Ο, Ι = Η = Υ = ΟΙ = ΕΙ = ΥΙ, ΑΙ = Ε είναι παραλλαγές (ομόηχα γράμματα), κάτι όπως και τα κεφαλαία: Α, Β, Γ... και μικρά γράμματα: α, β, γ..., που μας χρησιμεύουν στη γραφή, για να υποδειχνουμε, βάσει κανόνων, την ετυμολογία (= τη ρίζα ή την πρωτότυπη λέξη, το μέρος λόγου και τον τύπο)

των λέξεων, ώστε να έχουμε βοήθεια και στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και στη διάκριση των ομοήχων, πρβ π.χ. ότι τα ρήματα γράφονται με τα γράμματα -ω,εις,ει: καλώ, καλείς, καλεί....., ενώ τα πτωτικά με -ο,η,οι για διάκριση: καλό, καλός, καλοί & καλεί & καλή, αγαθή & αγαθοί...., Τα κύρια πρόσωπα γράφονται με κεφαλαίο γράμμα, ενώ τα κοινά και οι κοινές λέξεις με μικρό, π.χ.: Αγαθή & αγαθή, νίκη & νίκη, κ. Καλός & καλός...Τα θηλυκά γράφονται με -η, τα αρσενικά πληθ. με -οι, ενώ τα ουδέτερα με -ι: φιλί, τυρί,... & φυλή, κακή & κακοί...

2. Είναι ψευδές ότι την αρχαία εποχή τα: ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) προφέρονταν όπως δείχνουν τα επιμέρους γράμματά τους. Η αλήθεια είναι ότι άλλο τα δίψηφα γράμματα ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) = ένας φθόγγος και άλλο οι δίφθογγοι ΕΙ(εϊ), ΟΙ(οϊ), ΑΙ(αιϊ), ΟΥ(ουϊ) = δυο φθόγγοι. Για να διακρίνονται μεταξύ τους οι δίφθογγοι παίρνουν τα διαλυτικά (ή τονικό σημάδι στο πρώτο ψηφίο, αν τονίζονται), π.χ.: *θεικός, Μάιος, ολόιδιος, προϋπόθεση*. Τα δίψηφα γράμματα, που αν τονίζονται το τονικό σημάδι μπαίνει στο δεύτερο ψηφίο, υπάρχουν και στη λατινική και γράφονται: ΟΕ(oe) = Ι(i) = Υ(y), ΑΕ(ae) = Ε(ε), U(u) = ΟΥ: *phoenix, Graecia, mensae*... Στην λατινική δεν υπάρχουν τα γράμματα Ω, Η.

Σημειώνεται ότι:

α) Η γλώσσα αλλάζει στο χρόνο, όμως η αλλαγή αυτή γίνεται μόνο στις φθογγικές συνθέσεις των λέξεων και όχι στο είδος και την ποσότητα των φθόγγων, πρβ π.χ.: παιδί(ον), (Β)ενετία > Ενετία, ήρθα - ήλθε,.... τιμάει - τιμά, τιμαόμενος - τιμώμενος, Αθηνάα - Αθηνά....

β) Οι ξένοι γλωσσολόγοι κρίνουν εξ ιδίων τα αλλότρια». Δηλαδή, επειδή οι γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, ολλανδική, γαλλική ...) είναι ιστορικές, νομίζουν ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει και στη νέα ελληνική γραφή σε σχέση προς την αρχαία ελληνική, ενώ δεν είναι έτσι.

γ) Αν γράφουμε τις λέξεις μόνο φθογγικά, δηλαδή χωρίς τα ομόφωνα ω, η, υ..., δε θα είναι δυνατόν στη γραφή να διακρίνονται οι ομόηχες λέξεις, ιδιαίτερα στα λεξικά, στις πινακίδες και στα κείμενα με μη πλήρως και ολόσωστα συντακτικά ολοκληρωμένες προτάσεις, πρβ π.χ.: «κλίσι» = κλήση & κλίση, «αφτί» = αυτοί & αυτή & αυτί.. Οι κριτικοί είπαν να μη γίνει αυτό & Οι Κρητικοί είπαν να μη γίνει αυτό... (Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο: ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ, Α. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3°

ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ

1. ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ

Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή, όπως είδαμε πιο πριν, ήταν οι πρώτες που έγιναν διεθνείς, Η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής από τους χρόνους του Μ. Αλέξανδρου (336 – 321 π.Χ.) μέχρι την πτώση της Κωνσταντινούπολης (1.453 π.Χ.), δηλαδή κάπου 1.800 χρόνια. Ελληνικά μίλαγαν και έγραφαν σε όλον τον αρχαίο γνωστό κόσμο: Ρωμαίοι, Εβραίοι, Φοίνικες, Ινδοί, Αφγανοί, Πέρσες, Αιγύπτιοι....

Κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας η ελληνική γλώσσα έπαψε σταδιακά να είναι διεθνής και τη θέση της πήραν η γαλλική, η αγγλική και η γερμανική. Ωστόσο οι γλώσσες αυτές δεν έτυχαν ποτέ διεθνούς αποδοχής, επειδή είναι πάρα πολύ δύσκολες στην εκμάθησή τους. Προ αυτού κατά το μεσαίωνα οι άνθρωποι των γραμμάτων πρότειναν την επαναφορά της αρχαίας ελληνικής γλώσσας ή της λατινικής ως διεθνούς γλώσσας, όμως η ιδέα αυτή απορρίφτηκε με το αιτιολογικό ότι από τη μια και οι δυο γλώσσες είναι νεκρές και ως εκ τούτου δεν καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες και από την άλλη το πρόβλημα θα λύνονταν με τεχνητές γλώσσες, που τότε άρχισαν να εμφανίζονται. Λέγεται μάλιστα ότι σε ένα συνέδριο που έγινε στα τέλη του περασμένου αιώνα στη Αμερική από ανθρώπους των γραμμάτων, προκειμένου να αποφασιστεί ποια γλώσσα θα γίνει για αυτούς διεθνής, η ελληνική γλώσσα έχασε για μια μόνο ψήφο, κάτι που ήταν λέει λάθος, γιατί:

1) Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι οι πιο εύκολες και οι πιο τέλειες του κόσμου, όπως είδαμε σε άλλο μέρος.

2) Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι η βάση της λατινικής και πολλών άλλων γλωσσών και γραφών.

3) Οι τεχνητές γλώσσες αποδείχθηκαν στο χρόνο ότι είναι μόνο για απλή συνεννόηση και τίποτε περισσότερο.

4) Η ελληνική γλώσσα δεν είναι νεκρή. Είναι γεγονός ότι η ελληνική γλώσσα επί Τουρκοκρατίας παραμελήθηκε και αλλοιώθηκε, όμως σήμερα αφενός έχει ανακτήσει όλα τα καλά αρχαία ελληνικά γλωσσικά στοιχεία, κάποια μάλιστα από αυτά τα έχει απλοποιήσει στο καλύτερο και αφετέρου έχει δημιουργήσει και δικά της, ώστε να καλύψει πλήρως τις σημερινές ανάγκες.

2. ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Τεχνητή γλώσσα λέγεται η μη φυσική γλώσσα, αυτή που φτιάχτηκε όχι από κάποιο λαό στόμα με στόμα, αλλά από κάποιον συγκεκριμένο άνθρωπο ή από κάποια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων. Οι τεχνητές γλώσσες: 1) Προέκυψαν, επειδή από τη μια υπάρχει ανάγκη να υπάρξει κάποια γλώσσα που να μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους άνθρωποι με διαφορετικές γλώσσες και από την άλλη οι πιο διαδεδομένες σήμερα γλώσσες (αγγλική, γαλλική, γερμανική, κινέζικη...) είναι δυσκολότερες στην εκμάθησή τους. 2) Φτιάχτηκαν με την επιλογή λέξεων ή ριζών λέξεων που είναι κοινές σε πάρα πολλές γλώσσες και απλούς ευρηματικούς, δήθεν, κανόνες γραφής, σύνταξης και κλίσης, προκειμένου να μαθαίνονται εύκολα, 3) Χρησιμοποιούν φθογγική γραφή με λατινικούς χαρακτήρες. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των οπαδών της τεχνητής γλώσσας Εσπεράντο (βλέπε εγκυκλοπαίδεια «ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΖΩΗ» κ.α.), η διεθνής αγγλική γλώσσα και γραφή μιλιόταν το 1900 στο 10% περίπου του παγκόσμιου πληθυσμού, το 1950 στο 11% και σήμερα μόλις στο 8.5%! Αυτό συνέβηκε, λένε, γιατί η αγγλική γλώσσα - γραφή είναι πάρα πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της. Ωστόσο έχει αποδειχθεί ότι οι τεχνητές γλώσσες είναι μόνο για απλή επικοινωνία, γιατί για μια πλήρη και ορθή συνεννόηση απαιτείται φυσική γλώσσα.

2. Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ESPERANTO

Η τεχνική γλώσσα αυτή επινοήθηκε από τον Πολωνό, εβραϊκής καταγωγής, γιατρό Λάζαρο Λούντβιχ Ζάμενχοφ (L. L. Zamenhof, 1859 - 1917) ή με το φιλολογικό ψευδώνυμο " Doctor Esperanto " (= ο γιατρός της ελπίδας), απ' όπου και η ονομασία της γλώσσας αυτής ή που λέγεται γλώσσα Esperanto = γλώσσα της ελπίδας. θεωρείται γλώσσα λατινογενής, επειδή βασίζεται στο λεξολογικό υλικό των λατινογενών καλούμενων γλωσσών, όμως στην πραγματικότητα η γλώσσα αυτή υιοθέτησε τα θέματα λέξεων που είναι κοινά - γνωστά σε πάρα πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες, όπως π.χ. η ρομανική λέξη «radio», η λατινική λέξη «amo = αγαπώ», η

ελληνική λέξη «esti = είναι, η ελληνική λέξη γυνή > gyna» κ.α. Υπολογίζεται ότι το λεξιλόγιο της γλώσσας αυτής προέρχεται 75% από τη λατινική γλώσσα και τις καλούμενες ρουμανικές γλώσσες (κυρίως από τη γαλλική), 20 % από την αγγλοσαξονική (γερμανική και αγγλική), 5% από τη σλαβική (ρώσικη και πολωνική) και από την ελληνική έχει πάρει τους επιστημονικούς όρους. Στη τεχνητή γλώσσα Esperanto οι λέξεις γράφονται με το λατινικό αλφάβητο και χωρίς ορθογραφία με τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι τους και κάθε λέξη προφέρεται ως γράφεται και γράφεται όπως προφέρεται. Ειδικότερα το αλφάβητό της εσπεράντο έχει 28 γράμματα, τα εξής:

A - α	G - γκ	K - κ	S - σ
B - μπ	Ĝ - τζ (παχύ)	L - λ	Ŝ - σ (παχύ)
C - τσ	H - χ (απαλό)	M - μ	T - τ
Ĉ - τσ (παχύ)	Ĥ - χ	N - ν	U - ου
D - ντ	I - ι	O - ο	Ŭ - ου (ημίφωνο)
E - ε	J - ι (ημίφωνο)	P - π	V - β
F - φ	Ĵ - ζ (παχύ)	R - ρ	Z - ζ

**_Mi amas vin (Esperanto) = Εγώ αγαπώ εσένα > σ' αγαπώ (ελληνικά)
= I love you (αγγλικά) = te amo (ισπανικά) ...**

Στη γλώσσα Esperanto:

1) Όλες οι λέξεις τονίζονται στην παραλήγουσα. Δεν υπάρχουν ομόηχες λέξεις.

2) Υπάρχει ένα μόνο άρθρο το «la», όπως στην αγγλική το «the»

3) Μιλούμε σχεδόν πάντα με κυριολεξία. Δηλαδή σπάνια υπάρχουν μεταφορικές εκφράσεις και καθόλου ιδιωτισμοί.

4) Με σύνθεση δημιουργούνται και τα γένη και οι αντίθετες έννοιες, κάτι ως θα λέγαμε στην ελληνική: «παιδί γυναίκα» αντί «κορίτσι», «ληστής άνθρωπος αρχηγός» αντί «λήσταρχος» κ.τ.λ.

5) Δεν υπάρχουν μονογενείς λέξεις, αλλά ρίζες - θέματα και παράγωγες λέξεις. Στα αγγλικά και ελληνικά λέμε π.χ.: father = πατέρας, mother = μητέρα, father in law = πεθερός, parents = γονείς...Στη γλώσσα εσπεράντο έχουμε τη ρίζα patr- και απ' αυτή κατόπιν παράγονται τα patro, patrino, bopatro, gepatroj.... = πατέρας, μητέρα, πεθερός, γονείς.

6) Υπάρχουν όλα τα μέρη λόγου και οι τύποι τους. Απλώς εδώ έχουν περιοριστεί οι καταλήξεις τους. Ειδικότερα εδώ:

α) Όλα τα ουσιαστικά στον ενικό αριθμό (και τα αρσενικά και τα θηλυκά και τα ουδέτερα) λήγουν στην κατάληξη -o, π.χ.: amiko = φίλος, arbo = δένδρο, birdo = πουλί, domo = σπίτι, hudo = σκυλί, kato = γάτα, libro = βιβλίο, strato = στράτα, urbo = πόλη, viro = άντρας

β) Για να σχηματίσουμε τον πληθυντικό των ουσιαστικών προσθέτουμε την κατάληξη -i που μαζί με το -o του ενικού μας κάνουν την κατάληξη -oĭ: amikoi = φίλοι, arboi = δένδρα, birdoi = πουλία, domoi

= σπίτια, *hudoj* = σκυλία , *katoj*= γάτες = , *libroj* = βιβλία, *stratoj* = στρατές , *urboj* = πόλεις, *virtoj* = άντρες

γ) Όλα τα επίθετα λήγουν στην κατάληξη -α και δεν κλίνονται (έχουν ίδιο ενικό και πληθυντικό αριθμό), π.χ.: *alta* = ψηλός , *bela* = ωραίος, *facila* = εύκολος, *granda* = μεγάλος, *longa* = μακρύς, *nova* = καινούργιος, *pura* = καθαρός, *sana* = ηγιείς, *seka* = ξερός, *Varma* = ζεστός

δ) Με το πρόθεμα *mal-* σχηματίζουμε αντίθετες έννοιες, π.χ.: *malalta* = χαμηλός, όχι ψηλός, *malbela* = άσχημος, *malfacila* = δύσκολος, *malgranda* = μικρός, *mallonga* = κοντός, *malnova* = παλιός, *malpura* = βρώμικος, *malsana*= υγρός, *malvarma* = κρύος

ε) Όλα τα επιρρήματα λήγουν στην κατάληξη -ε, και τα επίθετα γίνονται επιρρήματα με την κατάληξη -ε, π.χ.: *active* = δραστήρια, *bone* = καλά, *facile*= εύκολα, *fiere* = υπερήφανα, *glate* = ομαλά, *rapide* = γρήγορα, *serioze* = σοβαρά, *silente* = σιωπηλά, *vere* = αληθινά, *zorge* = προσεχτικά

στ) Με τη κατάληξη -n δηλώνουμε το άμεσο αντικείμενο, για διάκρισή του από υποκείμενο: *La hundo amas la katon* = το σκυλί αγαπά τη γατα.

ζ) Όλα τα ρήματα στο απαρέμφατο τελειώνουν στην κατάληξη -i και για να σχηματίσουμε τον ενεστώτα χρησιμοποιούμε την κατάληξη -as, για σχηματίσουμε τον αόριστο χρησιμοποιούμε την κατάληξη -is. για το μέλλοντα την κατάληξη -os και στο ενεστώτα στην κατάληξη -as:

doni = δίνω, *fari* = κάνω, *havi* = έχω, *lerni* = μαθαίνω, *ludi* = παίζω, *paroli* = μιλώ, *roni* = μπορώ, *ridi* = γελάω, *scii* = ξέρω, *vidi* = βλέπω
esti = είμαι, *mi estas*, *ni estas*, *vi estas*, *vi estas*, *li/si/gi estas*, *ili estas*

Γεια!	<i>Saluton!</i>
Καλώς ήρθες!	<i>Bonvenon!</i>
Καλό πρωί.	<i>Bonan matenon.</i>
Καλή μέρα.	<i>Bonan tagon.</i>
Καλή νύχτα.	<i>Bonan nokton.</i>
Ευχαριστώ.	<i>Dankon.</i>
Μιλώ Εσπεράντο.	<i>Mi parolas Esperanton.</i>
Ας κουβεντιάσουμε.	<i>Ni babilu.</i>
Σ' αγαπώ.	<i>Mi amas vin.</i>
Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα.	<i>Mi ne povas vivi sen vi.</i>
Πού είναι η τουαλέτα;	<i>Kie estas la necesejo?</i>
Τι ώρα είναι;	<i>Kioma horo estas?</i>
Δεν καταλαβαίνω.	<i>Mi ne komprenas.</i>
Δεν πειράζει!	<i>Ne gravas!</i>
Κι άλλη μπύρα, παρακαλώ!	<i>Plian bieron, mi petas!</i>

Φύγε!	Foriru!
Τι στο καλό φοράς;	Kion diable vi portas?
Η μητέρα σου μιλάει Ίντο!	Via patrino parolas Idon!
Είμαι πολύ πιο διεθνής από σένα!	Mi estas multe pli internacia ol vi!
Έχει μεγάλα ρουθούνια.	Li havas grandajn naztruojn.
Πολύ δουλειά, λίγα λεφτά.	Trolaborigata kaj maltropagata.
Χρειάζομαι την καφεΐνη μου.	Mi bezonas mian kafeinon.
Του αγίου Ποτέ.	Kiam flugos porkoj.
Όι!	Oj!
Τι νομίζεις;	Kion vi opinias?
Θέλω ν' αγκαλιάσω εκείνον το σκίουρο.	Mi volas brakumi tiun sciuron.
Το κρεβάτι σου είναι πολύ άνετο.	Via lito estas tre komfortiga.
Ποτέ μην κατουράς στον άνεμο.	Neniam pisu en la venton.
Προτιμώ να παραπονεθώ, ευχαριστώ.	Mi preferas plendi, dankon.
Δουλεύω σα γιαπωνέζος κάστορας.	Mi laboras kiel japana kastoro.
Δεν ξεχνώ ποτέ την αιτιατική.	Mi neniam forgesas la akuzativo.
Ο Ζάμενχοφ σίγουρα ήξερε να το γιορτάζει!	Zamenhof ja estis festemulo!
Πότε φτάνει το τρένο;	Kiam la trajno alvenos?
Φτιάξε μου μια βατομουρόπιτα!	Faru por mi mirtelan torton!
Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς.	Mi ne scias pri kio vi parolas.
Μόνο η σουηδική μουσική αξίζει.	Gravas nur sveda muziko.
Το πράσινο είναι το αγαπημένο μου χρώμα.	Verdo estas mia plej preferata koloro.

3. Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ IDO

Η τεχνητή γλώσσα αυτή είναι διασκευή της εσπεράντο. Το λεξιλόγιο της, αποτελείται από λέξεις που είναι κοινές στις κύριες ευρωπαϊκές γλώσσες (αγγλική, γαλλική, γερμανική, Ιταλική, ρωσική και ισπανική) και οι ρίζες τους στη λατινική, όπως π.χ. οι: bank, bona, donar, gardeno, kavalo, maro...

banko (E. bank, G. bank, F. banque, R. bank, S. banco)

bona (E. Good, & bonus, F. Bon, I. Buono. S. Bueno.

Οι λέξεις της γλώσσας αυτής τονίζονται συνήθως, όχι όμως πάντα, στην τελευταία συλλαβή και στη γραφή της δε χρησιμοποιείται τονικό σημάδι. Υπάρχουν λίγες καταλήξεις για την υπόδειξη των χρόνων του ρήματος και του ενικού και του πληθυντικού αριθμού, π.χ. με την κατάληξη -o = ενικός: amiko (φίλος, η), aquo (νερό), animalo (ζώο), batelo (πλοίο), domo (δωμάτιο)...

Η προφορά των λέξεων της τεχνητής γλώσσας αυτής γράφεται φθογγικά με το λατινικό αλφάβητο.

4. Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ INTERGLOSSA

Η τεχνητή γλώσσα interglossa (λατινικά inter = διεθνής, glossa = ελληνικά γλώσσα) αποτελείται από λέξεις που έχει καθιερώσει η σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία και οι οποίες βρίσκονται ως κοινές σε πάρα πολλές γλώσσες. Στην πλειονότητά τους οι λέξεις αυτές είναι ελληνικής και λατινικής καταγωγής ή έχουν φτιαχτεί από ελληνικές και λατινικές ρίζες και θέματα, όπως π.χ. οι: bibli = βιβλίο, gyna = γυνή > γυναίκα, anthropi = άνθρωπος, palaeo = παλιός... και δεν έχουν κλίση και γένη.

Κάθε γένος έχει τα δικά του ονόματα ή δηλώνεται περιφραστικά, όπως λέμε «άρρεν παιδί», αντί αγόρι, «θήλυ παιδί», αντί κορίτσι...

Η τεχνητή γλώσσα αυτή γράφεται φθογγικά και με τους χαρακτήρες του λατινικού αλφάβητου, π.χ.:

U palaeo gyna in horta

= Η γριά (παλαιά) γυνή είναι στον κήπο (χόρτα).

U gyna, mega tem apo auto anthropi.

= Η γυνή, είναι χωρισμένη πολύ καιρό (μέγα) από τον άνθρωπό (σύζυγο).

U domi; su gebe gravito; habe mega palaeo

= Το σπίτι (δωμάτιο) που έπεσε κάτω ήταν πολύ παλιό.

Un anthropi; su pre dicte re; non habe bio

= Ο άνθρωπος που είπαμε είναι νεκρός.

Na parenta in urani

= Ο πατέρας μου είναι στον ουρανό (δηλ. πεθαμένος).

Pan proletari de geo

= Όλοι (παν) Εργάτες ενωθείτε.

Fe pre dicte a mi mega longo historio.

= Αυτή μου είπε μια μεγάλη ιστορία

3. ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ - ΓΡΑΦΗ

Φυσικά η ανάγκη μια εύκολης διεθνούς γλώσσας και γραφής υπάρχει. Ωστόσο οι τεχνητές γλώσσες δεν είναι και η λύση του προβλήματος, γιατί δεν είναι επαρκείς. Παρατηρώντας τις λέξεις των τεχνητών γλωσσών βλέπουμε ότι είναι παρμένες από εδώ και από εκεί (από πολλές γλώσσες και μάλιστα όχι με τη φυσική τους μορφή (έχει παρθεί μόνο η ρίζα τους στην οποία προσκολλώνται κάποιες μικρές καταλήξεις), άρα είναι λέξεις χωρίς συστατικά στοιχεία (θέμα ή ρίζα, κατάληξη κλπ), άρα χωρίς κλίση και συνάφεια και ως εξ αυτού:

α) δεν μπορεί κάποιος να τις απομνημονεύσει και να τις καταλάβει εύκολα,

β) δεν έχουν παραγωγική ικανότητα ,

γ) δεν έχουν έκφραση και συγκεκριμένο νόημα κ.α.. Άλλο π.χ. το γυνή (gyna) και άλλο τα γυναίκαρα, γυναικάκι, γυναικούλα....

Παρατηρώντας επίσης τις γραφές των τεχνητών γραφών βλέπουμε ότι αυτές γράφουν απλώς και μόνο φθογγικά τις λέξεις, άρα εδώ έχουμε φθογγική και μόνο γραφή, άρα εδώ δεν ξεχωρίζουν οι ομόηχες λέξεις, πρβ π.χ.: αγαθή & Αγαθή, τρίτη & τρίτη, Χριστός & χρηστός...

Επομένως οι τεχνητές γλώσσες δεν είναι μεγάλων δυνατοτήτων ή για εξειδικευμένες ομιλίες πλην μόνο για απλές συνομιλίες και ως εκ τούτου η μόνη και σωστή λύση του προβλήματος, της διεθνούς συνεννόησης, είναι η καθιέρωση της ελληνικής γλώσσας και της ελληνικής γραφής και πάλι ως διεθνείς, γιατί μόνο αυτές έχουν τα προσόντα γι αυτό, όπως είδαμε πιο πριν.

Η παρούσα μελέτη παρουσιάστηκε την Τετάρτη 2 Ιουλίου 2008, ώρα 9.30 – 10.30, στο Ζάππειο Μέγαρο στα πλαίσια του 86ου Υπάτου Συνεδρίου της ΑΗΕΡΑ (AMERICAN HELLENIC EDUCATIONAL PROGRESSIVE ASSOCIATION), που έγινε στην Αθηνά από 30/6 – 6/7/2008 με τη στήριξη των Υπουργείων Πολιτισμού, Τουρισμού και Ανάπτυξης και την Αιγίδα του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών. Θέμα συνεδρίου: Ο ρόλος του Ελληνισμού στον 21ο Αιώνα σε πολιτικό, οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο. Στρογγυλή Τράπεζα: «Κλασικές αξίες και διαπολιτισμική Εκπαίδευση». Συντονιστής Γ. Λυριτζής, καθηγητής Πανεπιστημίου Αιγαίου, εισηγητές: Θ. Αναγνωστόπουλος (Δ/ντης Ιδρύματος «θησαυρός Ελληνικής Γλώσσας»), Χρ. Οικονομόπουλος, πρόεδρος Ε. Ο. Ε., Α. Κρασανακης (Τμ/ης Υπουργείου Πολιτισμού), Κλαύδια Κανδυλάπτη (φιλόλογος) και Νίνα Μυλωνά, καθηγήτρια.

Επίσης μέρος της παρούσας μελέτης δημοσιεύτηκε στο βιβλίο «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» των εκδόσεων ΑΡΧΕΤΥΠΟ, που εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 2003.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το παρόν βιβλίο είναι μια πρωτότυπη μελέτη, η οποία βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επίσημες πηγές, αρχαίες και νέες, των οποίων τα ονόματα αναφέρονται εντός του βιβλίου, εκεί όπου αναφέρονται και τα λεγόμενά τους.

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

Ο συγγραφέας Αδαμάντιος (Μάκης) Γ. Κρασανάκης έχει γράψει πάρα πολλές μελέτες και άρθρα, που έχουν δημοσιευτεί στις Κρητικές και Αθηναϊκές εφημερίδες, καθώς και πάρα πολλά άλλα βιβλία, όπως τα εξής:

1. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ)
3. Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
4. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
5. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗ
6. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ: ΜΑΝΤΙΝΑΔΑ, ΚΑΝΤΑΔΑ, ΡΙΜΑ, ΡΙΖΙΤΙΚΟ, ΑΜΑΝΕΣ ΚΛΠ
7. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
8. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ (ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ)
9. Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ
10. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ (ΕΙΔΗ ΚΛΠ)
11. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
12. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
13. ΟΙΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ (ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΙΔΗ ΠΟΤΩΝ ΚΛΠ)
14. Η ΑΘΗΝΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)
15. Η ΘΗΒΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ ΚΛΠ)
16. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΛΠ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ)
17. Η ΣΠΑΡΤΗ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)
18. Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ)
19. Ο ΚΡΗΤΑΓΕΝΗΣ ΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ
20. ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ
21. ΟΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥΣ
22. ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ-ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ
23. Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ
24. Ο ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΔΡΥΣΗ, ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΔΗΜΟΙ ΚΛΠ)
25. ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
26. ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ – ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΗ
27. ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ (ΕΙΔΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΚΛΠ),
28. ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ
29. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ, ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΡΕΑΤΟΦΑΓΙΑΣ
30. ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ, ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ
31. ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ
32. ΜΑΘΗΣΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: (ΔΥΣΛΕΞΙΑ, ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΣ Κ.Α.).
33. ΘΡΗΣΚΕΙΑ: ΤΙ ΕΝΑΙ ΘΕΟΣ, ΨΥΧΗ, ΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ
34. Η ΚΙΘΑΡΑ, Η ΛΥΡΑ ΚΑΙ Ο ΑΥΛΟΣΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΚΡΗΤΕΣ
35. Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΙΣΤΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΛΟΥ (ΥΔΡΑΛΕΤΗ, ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΥ κ.α.).
36. Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΛΑΘΟΣ